

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Julij, 1931.

Z Bogom in Marijo za narod!

23. letnik.

Ob prazniku slovanskih apostolov.

Rev. S. G.

SAKO leto meseca julija praznujemo god naših preslavnih slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Po njunem posredovanju so skoro vsi slovanski rodovi prejeli luč sv. vere. Ker sta od svojega doma znala slovanski jezik, sta Slovanom lahko govorila v njihovem domačem jeziku. Zavoljo tega sta postala povsod priljubljena in zaželjena. Najlepšo krono pri svojem misijonskem delu pa sta si prislužila še s tem, ker sta priborila tudi slovanskemu jeziku mesto med liturgičnimi jeziki. Zato naj bo blagoslovljen njun spomin med Slovani in njuno ime naj se proslavlja od rodu do rodu!

Kaj mislite, česa naj se zlasti v tem času učimo od naših slovanskih apostolov? Pred vsem plemenite širokogrudnosti. Da ne bomo samega sebe čez mero cenili in da ne bomo pred sabo imeli le dobrobita lastnega naroda. Slovanska apostola sta bila Grka po rodu, pa sta radi Kristusa in radi duš zapustila svojo domovino ter šla med zaničevane Slovane. Duh krščanske širokogrudnosti ju je vodil iz slavnega grškega naroda ter jima narekoval delo med zapuščenim in stiskanim slovanskim ljudstvom. Takega duha potrebujemo dandanes po celem svetu, zlasti pa ga menda potrebujejo v medsebojnem sovraštvu živeči evropski narodi. Da bi že vendar enkrat privoščili drug drugemu naroda vredno življenje ter ne bi mislili samo nase in na svoje potrebe. Naj ne bi več svojih iznajdb izrabljali v medsebojno uničevanje in pokončevanje.

Za širokogrudnost med narodi je neobhodno potrebna k temu vodeča vzgoja. Že v domači hiši bi morala gledati oče in mati na to, da ne bodo skušali otroci uveljavljati le svojih želja. Starši bi morali večkrat namenoma odreči otrokom take reči, ki so jim najbolj pri srcu in jih najhuje mikajo. To jih bi pripravilo na poznejše življenje, ko bodo tolikokrat doži-

veli večja ali manjša razočaranja. Če bodo s primer-no vzgojo pripravljani na težke trenutke, si ne bodo v obupnosti jemali življenja ali se drugače pregrešili proti socialnemu redu.

Že v domači hiši, še bolj pa po šolah, bi morali skrbeti za to, da bo mladina živela med sabo v lepi slogi in medsebojnem razumevanju. Če bi odkrili med seboj sovražne skupine, bi jih morali z najradikalnejšimi sredstvi zatreti. Če bi opazili, da se ta ali ona dva gledata po strani in si nagajata, kjer si le moreta, bi ju skušali najprej zlepa spraviti. Če bi ne šlo zlepa, pa bi morali proti njima odločno nastopiti. Ravno tako bi morali po šolah vzgajati mladino k spoštovanju tujih narodov in vsak pretirani šovinizem bi morali v kali zatreti.

Če bi v domači hiši in po šolah bolj skrbeli za vzgojo in lepo življenje, bi bilo gotovo marsikje družinsko življenje idealnejše in bolj človeka vredno. Ne bi bilo mogoče, da bi premnogokrat radi malenkostnih vzrokov prišlo do ločitve zakonov in do javnih preprirov. Če bi v domači hiši in po šolah tehtali besede, dostikrat nepremišljeno izgovorjene, bi marsikateremu prihranili število bridkih ur v poznejšem življenju.

Vse naše javno življenje bi moral prežeti krščanski duh širokogrudnosti in medsebojnega razumevanja. Vsak pameten človek bi moral enkrat za vselej skleniti, da ne bo nikoli ozkosrčen in malenkosten, ampak da bo nasprotno vedno upošteval potrebe svojega bližnjega. Takega, ki mu je lastni jaz edini cilj življenja, bi morali povsod ignorirati ter ga tako privedi k spoznanju samega sebe. Kar velja o posamezniku, bi moralo veljati tudi o narodu. Tak narod, ki mu je il sacro ego-ismo cilj vsake politike in diplomacije, bi morali do skrajnosti ponižati in ga prisiliti k temu, da bo spoštoval in upošteval pravice svojih sosedov.

Če bi bili narodi in posamezniki dovolj plemeniti in širokogrudni v svojem udejstvovanju, bi le redko prišlo do resnih sporov med njimi. V tem slučaju pa bi se uklonili sodbi pametnih in prevdarnih mož. Da bi iskali rešitve zapletenih vprašanj v slepem orožju, bi bilo nemogoče. Ker je sedaj to še mogoče, je znamenje, da smo še vedno vse preveč v vase zaverovani in da nas vsa kultura in izobrazba ni privedla do miroljubnosti in širokogrudnosti. Celo nasprotno zaznavamo, da so ravno v Evropi, kjer s ponosom kažejo na svojo visoko izobrazbo in kulturo, tudi najbolj bojaželjni in malenkostni. Njihovi državniki sicer hodijo od konference do konference ter v lepih frazah govo-

rijo o miru, a doma so povsod do zob in še čez oboroženi. Iz tega vidimo, da nekaj ni prav. Vidimo, da besede o miru in medsebojni zastopnosti nimajo podlage v dejanju in resničnosti. Vidimo, da je v srcih ljudi še vse premalo plemenite širokogrudnosti in prave srčne izobrazbe. Vidimo, da vsa toliko oboževana inteligenca ne vodi narodov k medsebojnemu razumevanju in spoštovanju. Potrebna je posebna, temu primerna vzgoja, ki bi se morala pričeti že v domači hiši.

Ob prazniku svetih slovanskih apostolov mislimo malo na to in od njunega lepega zgleda se učimo.

Sedemstoletnica sv. Antona Pad.

P. Hugo.

(Konec.)

AR je sv. Anton na zemlji prezgodaj končal, to zdaj že 700 let v nebesih nadaljuje, samo da v večjem obsegu. Tam gori ni samo čudodelni advokat vseh trpečih svoje druge domovine Italije, ampak celega sveta. Il santo di tutto il mondo, svetnik celega sveta, ga je imenoval njegov velik častivec papež Leon XIII. Toliko solza bednih človeških otrok ni menda noben drugi svetnik otrl, kot on. Ko so te solze narasle v veletok, mu je v novejšem času prišla na pomoč še sv. Mala Cvetka, ki zdaj tekmuje z njim v otiranju bratovskih solza. Dve sočutni duši, dvoje požrtvovanih src, ki bi bili že v življenju najrajši izkrevaveli za bližnjega. Oboje jih je prezgodaj zastalo. Obema je Bog v svoji nedoumni previdnosti prekrižal načrte za nadaljni apostolat na zemlji. A oba je izvolil, da po smrti iz rajskih višav nadaljujeta isti apostolat na širši podlagi in še z večjim vspehom.

Sv. Anton je kakor dobra mamica, ki ima vedno odprta ušesa in roke za vse mogoče prošnje svojih otrok. Koliko prošenj si otrok očetu ne upa razodeti, a mamici jih zaupa. S koliko prošnjami si zemeljski otroci ne upajo pred nebeškega Očeta, morda niti pred Marijo ne. Njim samim se zde premalenkostne in prečloveške. Komu jih predlože? Sv. Antonu. Zdi se, da je Bog res njega odbral, da se ukvarja s takimi človeškimi malenkostmi, ki niso milosti v strogem pomenu besede, ampak dobrote in često še zgolj časnega značaja. Armada njegovih klientov, je pravcati turški bazar. Med njimi najdete take, ki od Boga ničesar ne prosijo in ne pričakujejo, ker so skregani z njim, a na sv. Antona imajo zaupanje.

Ko sem pred par leti hodil po Bosni, sem bil v Sarajevem priča, kako so se mohamedanke gnetle okrog njegovega altarja v tamkajšnji frančiškanski cerkvi. Ko

smo ravno imeli Najsvetejše izpostavljeno radi neke domače pobožnosti, je prišla v cerkev zakrita mohamedanka s svojim sinčkom. Kaj se je brigala za presv. Rešnjem Telo. Kar naravnost k stranskemu altarju sv. Antona jo je mahnila. Tam je nataknila svečo in jo prižgala, ter mu po svoje začela priporočati svoje težave. Pri torkovi večerni pobožnosti, ko je prostrana cerkev nabito polna njegovih častivcev, so vedno tudi mohamedani častno zastopani. In kakor so mi pripovedovali on niti njih prošnje ne zameta. Ko se pridejo zahvalit za prejete dobrote, enemu ali drugemu namignejo, kaj, ko bi se oklenili vere, ki je vzgojila tega ljubljenca celega sveta. A o tem niti slišati nočejo. In v nekem misijonskem sporočilu s Kitajskega sem bral, da so v opuščeni budistovski pagodi (molivnici) med raznimi maliki našli tudi kip sv. Antona. Pagoda je bila svoj čas katoliška kapelica. Ko je prišla v posest boncev, budistovskih menihov, so jo vsega katoliškega očistili. Le sv. Antona so pustili. Ker so videli, koliko zaupanje imajo kristjani vanj, so si mislili, pustimo ga, morda bo tudi nam kaj pomagal.

Še bolj pisane so prošnje, ki jih mora sv. Anton dan za dnem reševati. Kdor bi jih zbral in bral, bi se včasih jokal, včasih smejal, včasih pa tudi zgražal. Pred njim vidite klečati ženo-mater. Polno ješčih ust ima doma, kruh pa ne. Mož-oče vse sam po grlu požene, kar zasluži. Sv. Anton naj vrne otrokom skrbečega očeta in njej ljubečega moža. Ob njem vidite klečati moža-očeta. Zaveda se svoje dolžnosti kot reditelj družine. Rad bi ji služil vsakdanji kruh. A dela nima. Vse je že obredel, povsod je ponujal svojo delovno moč. Morda jo je ponujal pod ceno, da bi le na pošten način mogel preživljati sebe in svoje. Zaman! Drug za drugim so ga mrzlo odslavljali. Še poslušati niso hoteli, naj se vsaj njegovih lačnih malč-

kov usmilijo. Truden in lačen se je zavlekel k sv. Antonu, naj se ga on usmili.

V tihem večernem mraku zaupno zre vanj dekle. Doma je bilo več ust kot žlic. Pa se je namerila v mesto za službo. Cel dan je trkala na vrata, kjer je upala, da bi jo znali rabiti. Zaman! Še par dni, pa ne bo imela s čim plačati najskromnejšega kosila in prenočišča. Skrb za najbližjo bodočnost ji stiska srce. Sv. Anton, ti mi poišči službo, drugače ne vem, kaj bo z menoj! Tam si je nekdo obesil mučno pravdo na vrat, ali so mu jo pa drugi. Prepričan je, da je pravica na njegovi strani. Pa kolikokrat pravica na svetu podleže. Sv. Anton, ti, ki gledaš večni Pravici iz obličja v obličje, ti pomagaj, da bo v tem slučaju pravica tudi tukaj zmagala. Onemu so zdravniki dejali, da skoraj ne pojde drugače kot z nožem. Prestraši se. Trpeti, pa še plačevati zraven seveda ni prijetno. Sv. Anton, ti mogočni in sočutni, obvaruj me noža in stroškov! V jutranjih urah se dijaki drenjajo okrog njega. Slabo podprte se čutijo za tisti dan. Sv. Anton, ti pomagaj, da bodo strogi profesorji s tem računali in kakega bolj trdnega poiskali. Morda stoje celo pred usodno skušnjo, ustno, pismeno. In zopet, sv. Anton, ti sufliraj, ti vodi pero, da bo šlo vse po sreči. Nekdo je nekaj zgubil, nekaj važnega, dragocenega. Sv. Anton, ti išči, in če je kdo našel, daj, da ga bo toliko časa vest pekla, dokler ne vrne. Dekle bi se rada možila, a njega od nikoder ni. Sv. Anton, ti poišči ženina. Celo tatovi se obračajo nanj, da bi bili njih prsti zadosti dolgi in nezasačeni. Kajpada mu obljubijo del plena.

Ko bi bil sv. Anton že na tem svetu imel toliko klientov in pacientov, bi se mu bilo moralo zmešati. Zdaj, v nebeških višavah, pa tako lepo vse uredi. Tiste prošnje, s katerimi bi greh podpiral, če bi jih uslišal, seveda kratkomalo v koš vrže, da po človeško govorimo. Na zemlji je sovražil in preganjal greh, kolikor je mogel. Pa naj bi iz nebes doli pri njem sodeloval. Nezaslišano in nemogoče! Druge prošnje, ki niso grešne, vse vzame v pretres. One, za duhovne dobrote, takoj predloži Jezusu in jih podpre s svojo prošnjo. Tiste, ki so zgolj časnega značaja, mu sicer niso nič kaj po volji. Začasa svojega zemeljskega apostolata med najbednejšimi je bil velik kladivar materializma pri višjih in nižjih. V luči večni ga še bolj obsoja. A morda bo dotični, če ga usliši v zgolj časni

zadevi, mu izprosi časno dobroto, zahrepnel po duhovnih, večnih dobrinah. S tem priporočilom podpre njegovo prošnjo in vspe. Da, niti prošenj, ki jih ne more s tem priporočilom podpreti, ne zameta.

Oni mu je obljubil, da bo toliko in toliko daroval za njegove "Kruhe" če bo uslišan v svoji časni zadevi. Dobro, si misli, tvojega materializma jaz nikakor ne mislim podpirati. Toda imam tu cel kup prošenj raznih revčkov za vsakdanji kruh. Radi njih, te bom priporočil. Lačne nasičevati, je delo krščanskega usmiljenja. Na njem sloneče priprošnje mi Gospod ne bo zavrnil. In "Kruhi sv. Antona", ki so danes po vsem svetu tako razširjeni, so jasna in glasna priča, da Bog tudi takih Antonovih priprošenj ne zameta, ampak jih na debelo uslišuje. Če je radi tega njegovo češčenje postalo dokaj materialistično, kar se pač ne da tajiti, saj je sv. oče v svojem pismu na padovanskega škofa za sedemstoletnico to sam namignil, je sv. Anton glede tega seveda čisto nedolžen. Krščansko usmiljenje do ubogih, radi katerega uslišuje take materialistične prošnje, je vredno svetnika, na zemlji in v nebesih. Od strani takih prosivcev pa to češčenje seveda ni idealno. Svetniki nam morajo biti pred vsem svetilniki na ozki in strmi poti k Bogu, ter priprošnjiki pri njem, da bi jih nasledovali. Lahko jih pa prosimo tudi za časne dobrote, ki naj bi bile pa vedno le pobuda za hrepenenje po duhovnih.

Zato sv. oče v omenjenem apostolskem pismu spodbuja ljubitelje velikega čudodelnika k poduhovljenju njegovega češčenja, k posnemanju njegovih čednosti. Vsa njegova jubilejna slavlja naj bi se vršila po danem navodilu: *Per Antonium ad Jesum*—Po Antonu k Jezusu! Tako poduhovljeno češčenje bo njegova čudežna uslišanja v raznih zadevah le še pomnožilo. Nam Slovencem njegovega češčenja morda ne bo treba toliko popravljati, kot razvneti. Kajti njegovo češčenje je bilo med nami osredotočeno le bolj okoli frančiškanskih cerkva in kajpada tudi precej materialistično usmerjeno. Drugače smo pa Slovenci v njegovem češčenju ostali daleč za drugimi. Naj omenim samo Hrvate, zlasti Bosance, ki v zaupanju do njega tekmujejo z Italijani in Španci. Naj bi njegov sedemstoletni jubilej tudi nas bolj razvnel k njegovemu češčenju, a v smislu navodila sv. očeta.

Po Antonu k Jezusu!

France Nedeljko:

KO SEM BIL DETE.

V hiši je bilo
sveto razpelo . . .
Križ so mi često
dali na čelo

— v trojnem Imenu! —
mati ljubeče,
kot pri spominu
srce trepeče . . .

"Skleni ročice,
Franček, moj mali!"
Rekli so verno:
"Bogca zahvali!" — — —

Slike sem gledal
blage in svete,
čutil veselje,
ko sem bil dete . . .

Zdoma!

(Črtica. — Spisal Marin Miha.)

Obstala je pred vrati in se oddahnila. V sobo si še ni upala, preveč je bila razburjena in srce ji je vtripalo.

V sobi je bila živahna govorica. Govoril je oče, govorila je mati, govoril je — da, to je bil stric Mole! Stric Mole! Torej je vendar le prišel! Mislila je že, da ga ne bo niti k slovesu. Popoldne je bila pri njem, a je bil zdoma. Sedaj pa je prišel po slovo. Zazdelo se ji je, da bo šla sedaj z lažjim srcem od doma, samo da je prišel stric Mole.

Ali bi stopila v sobo?

Ni si še upala! Tresla se je še zmeraj. Strah in nemir ji je bil običaj v udih.

Kaj takega! Kako bi si bila mislila? Pa da se je izšlo vsaj tako!

Dvignila je oči proti nebu in čut hvaležnosti jo je obvladal... To, kar je bilo, to je bil zadnji poizkus, zadnja izkušnja... Prestala jo je! Sedaj je varna!

Kako je neki vedel, da bo šla na večer k Jermanovi Reziki? Je menda pač slutil! In čakal jo je! Temno je bilo, v senci hiš pa je bilo še bolj temno... In ji je zastavil pot in hotel biti si len... Tedaj pa je zavpila in se mu izvila iz rok. Kje je dobila tisto moč? Kje stud, ki jo je v tistem hipu navdal do tega človeka?

Zopet ji je ušel pogled proti nebu.

Med oblaki je vozil mesec tiho in mirno, kot da se ne briga za boje, ki jih bijejo človeški otroci dol na zemlji...

In kako je bilo potem?

Stekla je po klancu proti domu kar so jo nesle noge. Kletvino je še slišala za seboj... A tedaj je bila že na varnem!

Hvala Bogu, sedaj je doma! Iz hiše sije luč, da se prameni raztezajo daleč tja po vrtu. Tam na zapadu žari še mal rdeč pas — ostanek zarje...

Kamor je zašlo solnce: na tisto stran je imela Ivana odriniti drugo jutro. Teta ji je preskrbela službo v Ljubljani, nastopiti mora takoj. Nocoj je večer slovesa — zadnji dan...

Zdaj je bila torej rešena najhujšega in nihče je ne bo več zalezoval! Zazdelo se ji je, kakor da je dospela vrh visoke gore, kjer se bo odpočila, ker na drugo stran se razprostira ravnina, polna zelenja in krasote...

* * *

"Kod pa hodiš?" jo je ogovorila mati, ki je bila tisti hip stopila iz hiše. Pogledala jo je nekam začudeno. Morda se ji je še brala razburjenost na obrazu.

"Mislila sem iti k Jermanovi Reziki?"

"Pojdeš pa jutri, ponoči bodi doma. In pa Moletov stric je v hiši."

Ponoči naj bi bila doma, res je! A kako je mogla misliti, da jo bo zalezoval celo tu tako blizu hiš?

Stopila je v izbo.

Na mizi je gorela luč. Krog mize so stali leseni stoli z naslanjači, v kotu postelja, izpod stropa pa je visela rdeča svetilka pred podobo Matere božje majniške...

Kako se je zdelo Ivani ta večer vse svečano! Morebiti zato, ker je bil zadnji večer!

Ob peči po klopih so sedeli bratci in sestrice. Na klopi za vrati stric Andrej. Za mizo pa oče in stric Mole.

Stric Mole je imel resen obraz, ko je stopila Ivana in sedla ne daleč od njega.

"Kako da greš? Veš, to mi ni všeč! Toliko sem ti branil, pa me ne ubogaš!"

Iz njegovih besed je donelo očitanje. Stric Mole jo je imel izmed vseh najrajši. Svojih otrok ni imel, pač pa hišo in posestvo. Vedelo se je, da bo enkrat Ivana gospodinja na njegovem posestvu. Za moža pa ji je že naprej odločil Grandovega Tinla, kateremu je bil boter.

"Ni prav da greš... In tam po mestih... Ti si še otrok in ne veš, da je za take deklince nevarnosti dovolj tam po mestih... In potem: služiti... Čemu, ko ti treba ni! Naj služijo druge, ki doma nimajo!"

Tako je govoril stric Mole. Oče in mati sta mu pritrjevala in se kesala, da sta se vdala prošnji in ji privolila, da gre.

Ivana pa je mislila drugače. Teta iz Bučke, ki je že dolgo časa v mestu ji je pisala, da je nevarnosti res veliko, toda če hoče biti pametna, se jim lahko tudi izogne...

Stric Andrej je tudi ni silil. On je površno vedel, kako je — zato ni mogel zakriti nekega pomilovalnega nasmeha, ko je poslušal strica Moleta.

"Nevarnosti? Ja, kje jih ima več: doma ali v mestu? In je še slep, da ne vidi in ne zapazi..." je godranjal v brado.

Ivana je videla, da so Andreju v jezi parkrat zagorele oči. Tako kot oni dan, ko se je bil znosil nad Grandovim Tinkom...

Takrat namreč sta ona in pa stric Andrej sušila seno. Ivana je obračala za ovinkom, Andrej pa je kosil na drugi strani. Tedaj pripelje Grandov Tinek detelje mimo in se vstavi na poti. Za Andreja ni vedel, zato je govoril, kar mu je prišlo na misel. Odgovarjala mu ni, a dobro je vedela, da ga Andrej mora slišati. In res: ko je bilo zadosti, tedaj se prikaže izza grička Andrej. Obraz mu je gorel, krčevito je stiskal držaj pri kosi in škripal z zobmi:

Srebrnomašnik Father Ponikvar, župnik pri sv. Vidu v Clevelandu.

"Postopač! Ničvredni postopač! Hodiš in zapeljuješ! Poberi se, ali pa —"

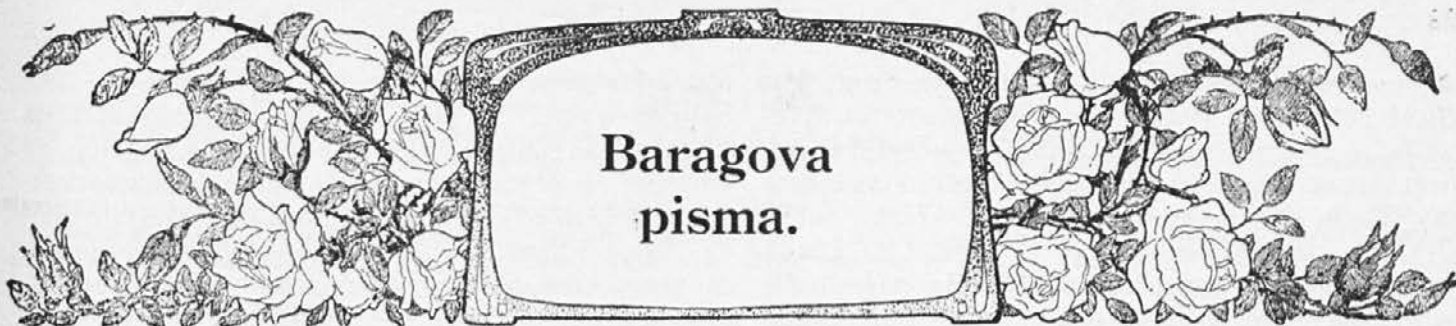
Tinek ni odgovarjal. Prebledel je in odšel. Takrat se ji je skoro smilil, ker je mislila, da v resnici ne misli tako slabo kakor govori. A nocoj — nocoj je mislila drugače...

* * *

"Kako da greš?" je silil stric Mole. "Jaz ne morem umeti, kako more kdo siliti od doma, ko ima doma vsega in mu ničesar ne manjka."

Že je bila na tem, da bi povedala, kako je in zakaj... Povedala bi bila, da ji je njena čast dražja, nego Moletovo posestvo... Povedala bi bila, da vsa vas ve o Tinku, da ni kaj prida in bi gotovo ne bila srečna z njim... Povedala bi bila celo in priznala, da se boji zase, ker se čuti vedno slabejšo nasproti njegovemu zalezovanju in sladkanju... In zato da misli bežati proč, dokler se razmere ne izpremenijo!

(Konec na str 206.)

Preljuba Amalija:—

Kar sem Ti zadnjič pisal (marca lanskega leta), se je zopet mnogo razveseljivega dogodilo v mojem misijonu. Velika čreda zgubljenih ovac je prišla v hlev Kristusov iskat v njem zveličanja. Od velike noči (22. aprila), do pravkar pretečene nedelje (17. jun.), sem krstil sto sedem paganov. Med njimi je le nekaj malčkov, večina je odraščениh, med njimi več starih, katerim je Oče usmiljenja na robu groba izkazal milost sv. krsta.

Ker je bilo prav to (spreobračanje paganov) edini nagib, da sem zapustil svojo domovino in Vas, svoje drage, ter prišel v to pusto deželo. si, preljuba Amalija, lahko predstavljaš, kako neizmerno tolažbo in duhovno veselje tukaj uživam, ko vidim, kake lepe uspehe naklanja Gospod žetve mojemu misijonu. Ne morem biti dosti hvaležen Bogu, ker mi je dal milost semkaj priti in da nisem zastoni semkaj došel. Če bi tudi zdaj ves čas mojega življenja ne mogel ničesar več storiti, kakor da te novospobrjene divjake v veri ohranim in potrdim, sem mnogo zadovoljnejši, da sem sem prišel, kakor če bi bil ostal doma. A upam, da mi bo Bog dal milost še veliko paganov tega kraja zanj pridobiti.

Zdaj Ti moram pripovedovati o podrobnih okoliščinah teh številnih spreobrnjenj. Preteklo zimo sem večkrat poizvedoval, kje izven naše vasi se nahajajo še kake druge vasi divjakov. Zvedel sem, da so daleč od tu, v različnih smereh, tri vasi. Ena je od tu oddaljena dan hoda, druga dan in pol, tretja pa tri dni. Ta zemlja je namreč skrajno slabo naseljena. Celo zimo sem se veselil nameravnih misijonskih obiskov teh vasi. Kakor hitro so moji tukajšnji župljani opravili svojo velikonočno dolžnost, sem se odpravil na pot, tem ubogim ljudem oznanjat božjo besedo, ki je še niso slišali iz ust duhovnika. Najprej sem se podal na neki zelo ljubek otoček velejezera Michigan. Tako je oddaljen od suhe zemlje, da se vidi kakor kaka megle na reč. Je dokaj velik, za kake štiri ure obhoda. Imenuje se Bobrov otok, radi številnih bobrov tako imenovan, ki so se nekdat tam nahajali. Zdaj so domala popolnoma iztrebljeni. Jih preveč love.

Na tem otoku je mala vasica divjakov, ki šteje osem hiš. Prebivavci otoka prav zadovoljno živijo od poljedelstva in ribarstva, ki je tod kaj izdatno. Tudi čisti sladkorja proizvajajo na tem otoku.

To zimo je neki divjak tega otoka prišel k meni v Arbre-Croche, da bi ga krstil. Občeval je s kristjani, ki so mu pripovedovali o krščanski veri in ga o njenih temeljnih resnicah poučili. Zdaj je prav izvrsten kristjan. Ta dober mož se je po sv. krstu vrnil nazaj na otok. Po tem dobrem možu sem otočane obvestil, da jih hočem na spomlad, če me Bog zdravega ohrani, na njih otoku obiskati. Silno se je razveselil in mi zagotovil, da se bodo prebivavci Bobrovega otoka gotovo radovali, če bodo imeli duhovnika v svoji sredi. To mi je dajalo upanje, da se bo misijon posrečil. Vendar sem dvomil, če bom kaj opravil med temi pagani, ker ni manjkalo takih, ki mi niso budili upanja na srečni izid misijona. Vendar sem se odpravil tja, zaupajoč v Gospoda, ki je obljubil, da bo vedno s svojimi služabniki do konca sveta.

Srce mi je utripalo, ko smo se bližali otoku. Imam lepo belo zastavo z rdečim križem v sredi, ki jo vedno pustim plapolati, kadar se vozim v kak misijon, v znamenje, da je to čoln misijonarja. Ko smo se bližali otoku, smo imeli prijetea, lahen veter. Ljubko je plapolala zastava križa nad čolnom in oznanjala prihod služabnika Križanega. Ko so divjaki, ki imajo čudovito oster vid, od daleč zapazili mojo zastavo in jo spoznali, je poglavar otoka iznad svoje kočice takoj razobesil svojo zastavo. Moji divjaki, ki so me tja vodili, so zastavo poglavarja takoj zapazili. Zdaj sem bil pomirjen, ker to mi je bilo znamenje dobre volje otočanov. Ko smo prišli bližje, smo videli celo množico divjakov biteti proti obrežju. Domala vse prebivavstvo otoka se je zbralo, da nas pozdravi. Moški so oddali dve salvi iz pušk, v znamenje, kako se radujejo misijonarjevega prihoda na otok. Komaj sem stopil na suho, se približajo vsi moški in mi prijazno sežejo v roko. Potem me peljejo v vas (t. i. osem bornih hiš iz lubia). Najprej sem šel v hišo poglavarja, kjer se je zbrala cela gruča teh ubogih divjakov, ki se kar niso mogli do sitega nagledati duhovnika. Šicer so iz poročil svojih prednikov veliko slišali o duhovnikih, a ga še niso nikoli videli, noben še ni prišel na otok.

Kdor s paganskimi divjaki te dežele občuje, mora paziti na mnogo ceremonij. Te sem jaz prav dobro proučil. Nisem jim takoj povedal, kar sem jim hotel povedati. Govorili smo o tem in onem. Kon-

čno sem zaprosil poglavarja, naj bi za drugi dan sklical veliki svet (kakor ga imenujejo), na katerem bi se z njimi v važnih zadevah posvetoval. — Zbrali so se torej v poglavarjevi koči. Imel sem nanje nagovor, v katerem sem jim nakratko pokazal korist in potrebo krščanske vere. Na koncu svojega nagovora sem prosil poglavarja, naj mi odgovori. In on mi je po svojem glasniku prav kakor gre odgovoril, da so jako zadovoljni in da se čutijo srečne, videti duhovnika v svoji sredi ter da nimajo srčneje želje od te, sprejeti krščansko vero. Lahko si misliš srčno veselje, s katerim sem sprejel ta odgovor. Ostal sem nekaj časa pri njih in jih poučeval. Enajstega maja pa — o neizmerno srečni dan — sem krstil dvaindvajset paganov.

Od ondot sem obiskal še neko drugo vasico, s štirimi hišami, oddaljeno od Bobrovega otoka skoraj dva dni hoda. Ta vas je na onstranskem obre-

žju michiganskega jezera, na severovzhodu. Minulo zimo sem imel priliko divjake vasi obvestiti, da jih bom na spomlad gotovo obiskal, če mi Bog da zdravje. Ko sem došel tja, so me kar najprijaznejše sprejeli in bili silno veseli misijonarjevega prihoda. Kajti odkar so čuli, da jih bo obiskal oznanjavec sv. vere, so koprneli po pozji besedi. Dobro razpoloženje in mišljenje teh ubogih divjakov, ki so samo radi tega ostali pagani, ker še ni nikoli noben duhovnik prišel med nje, je napolnilo moje srce z nedopovedljivo radostjo. Najgloblje me je pa ganilo in vzradostilo, ko sem videl, da so ti dobri ljudje, katerih sreča je božja milost poklica tako mogočno snubila, začeli graditi cerkvico iz lesa in lubja, kakor je navada divjakov. Mislili so, da jih bom kasneje posetil, kot se je to zgodilo. Zato s cerkvico še niso bili gotovi, ko sem prišel.

(Konec sledi.)

Pismo iz Bengalije.

Kurseong, D. H. Ry. — 24. maja 1931.

Prečastiti oče urednik!

Povabili ste me, naj bi našim rojakom v daljni Ameriki, ki čitajo "Ave Marijo", napisal poročilo o našem misijonu v Indiji. Z veseljem se odzivam. Četudi nas ločijo nepregledne dežele in neizmerna morja, smo en rod. Bratje in sestre, ki nas družijo ena ljubezen do istega Očeta. Vsem dragim rojakom v Ameriki, ki jih je kruti življenski boj iztisnil z rodne grude, s temi iskrenimi čuvstvi njihov slovenski rojak, ki ga je boj za duše privedel v tujo, neznano pogansko deželo, sporoča z bengalskih misijonskih poljan najprisrčnejši pozdrav!

O razlogih, ki so napotili člane Družbe Jezusove (jezuite) iz Jugoslavije, da prevzamejo v Indiji kos še neobdelane misijonske zemlje, mislim, čitateljem "Ave Marije" ni treba govoriti. Če je Gospod dejal: "Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati: in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir" (Jan 10, 16), kaj drugega naj store tisti, ki so se udinjali istemu Gospodarju-Pastirju, kot da stisnejo v roke pastirsko palico in grede v trnje in goščo, da skličejo in Gospodu pomagajo zbrati razkropljeno čredo ter Očetu najdejo toliko izgubljenih, a nadvse ljubljenih sinov . . . ? — Src, ki so bila pripravljena na misijonsko delo, ni manjkalo, predstojnikom je bilo treba le pritrditi in tako nas je danes sedem misijonarjev — Vaših rojakov tu v Indiji, da pokažemo množicam ubogih paganov pot do zveličanja.

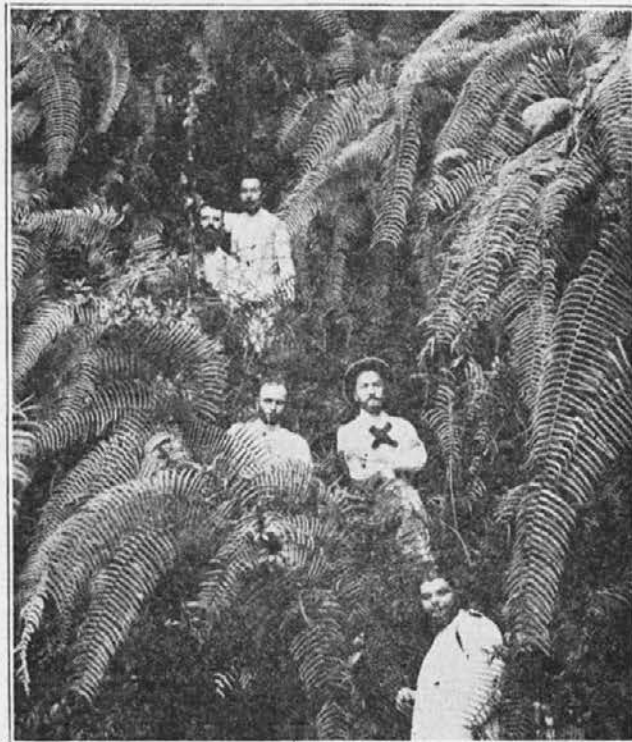
Indija je nepregledno misijonsko polje. Na okrog 8 milijonih kvadratnih kilometrov zemlje stanuje tod petina človeštva: 351 milijonov ljudi. Ta tretjina milijarde duš pa je razen par milijonov kristjanov še skoraj izključno poganstvu zapisana. 70 milijonov je muslimanov, ki jih je skoraj težje spreobrniti kakor pagane, vsi ostali milijoni in milijoni neumrjočih duš se klanjajo malikom. Tri sto let pred ustanovitvijo večnega Rima in najmanj tisoč let pred Kristusovim rojstvom se je v Indiji porodila rrručudna zmes verskih obredov in raznih nasprotujočih si češčenj, ki jim danes pravimo s skupnim imenom hinduizem. Najneverjetnejše bajke veljajo v njem za razodeto resnico, Resnica sama ne pride do veljave, ker je moč satanova v deželi še premočoga. Kako dolgo? Krščansko misijonsko delo ji že zadaja smrtne udarce. Od tega pa, kako živahno delavnost bodo misijonarji mogli razviti je odvisno, kako hitro jim bo uspelo razgnati sence in uveljaviti božji zakon in pravico . . .

Naše misijonsko polje je Bengalija, dežela na severovzhodu razsežnega indijskega polotoka, tam, kjer se veletok Ganges izliva v morje. Dosedanji misijonarji Bengalije, belgijski jezuitje, so nam Jugoslovanom kot naše misijonsko polje namenili del Gangesovega rokava, takoimenovani Štiriindvajseti Parganas. Okrog

tri milijone paganov bo na ta način v najbližji bodočnosti izročeno naši skrbi, da jih pridobimo za Boga.

Trije milijoni paganov in le sedem misijonarjev, ki naj jim prinesejo luč sv. vere — in še od teh trije misijonski bratje in en bogoslovec, — kajne, ni pravo razmerje. V resnici! — Še bolj pa Vam bo neenakost sil jasna, če Vam bom povedal nekaj o naših razmerah in težavah, s katerimi se moramo pri tem delu boriti.

Katere so te težave? Najprej notranje. Ljudstvo je v teh krajih vsled poganske duševne zaostalosti še v precej prvotnem stanju človeške omike. Višji razlogi, lepota nadnaravne vere, kateri je glavni razlog češčenja ljubezen, spoštovanje tujih pravic in nesebična požrtvovalnost do sočloveka so tu neznanja stvar. Pogansko praznovanje je v teh ubogih dušah silno globoko ukoreninjeno. Le z največjo težavo in samo po izrednih žrtvah se

St. Podržaj (X) s svojimi tovariši v džungli.

misijonarjem posreči, da preženejo neutemeljeni strah iz src nevednih poganov, omajejo praznoverje in povzdignejo njih duha nad čutno vsakdanjost. Kako silno počasi začnjenajo ti ljudje umevati klic in vabilo Tistega, ki je "Pot, Resnica in Življenje"! — In če je srce voljno, je meso tlikokrat tako slabo. Res je, tudi krščansko in katoliško srce je neredko slabotno, a kaj šele pogansko! Kar je prej opravičevala slabost in preslišala poganska nprav, zdaj brani krščanski zakon z vso neizprosno oostrostjo kot prepovedano slast. Vrh tega pohlep po imetju tira nekatere v še bolj brezdušno zatiranje drugih, kot je to dandanes v navadi v drugih deželah; a strah pred časnimi izgubami in preganjanjem plaši včasih najboljšje pred odločilnim korakom. Same družabne razmere hinduističnega prebivalstva so obenem največja zapreka razširjenju evangelija. Kaste, ti kitajski zidovi med posameznimi indijskimi stanovni največkrat preprečijo najupopolnejše misijonarjevo prizadevanje. Tisti, ki si navzlic temu drznejo sprejeti nauk sv. Cerkve, so tako ponavadi pravi junaki. Neredko je poselej misijonar njihova edina, tudi časna zaslomba in trajna pomoč.

In zunanje težave! Koliko drugih sovražnikov ima misijonar. Domači poganski svečeniki, brahmani, tako neradi gledajo tujega misijonarja, pod čigar naraščajočim vplivom se braniteljem malikovalstva ugrezajo tla pod nogami. Z umljivo sovražnostjo zato nastavljajo katoliškemu blagovestniku pasti ter skušajo onemogočiti njegovo delo. Poleg teh so vsepovsod po deže raztreseni misijonski sejavci raznih protestantskih in anglikanskih ločin. Ti deloma odkrito in s silo, deloma tajno delajo proti katoliškemu duhovniku, obenem pa s krivimi nauki povzročajo zmedo med poganskim prebivalstvom, ki mu je v začetku tako težko ločiti med raznimi krščanskimi veroizpovedanji; posebno še, ker imajo nasprotniki na razpolago težke milijone. Koliko duš na ta način Judeževo srebro pahne v pogubo!

Indijci tujcem niso naklonjeni in zato tudi misijonarjem ne. Zlasti v zadnjih časih, ko se je narodnostna gonja in sovražnost proti tujerodnim došlecem zanesla v sleherni indijsko vas, so se težave podvojile. "Rešenik" Indije Gandhi je že napovedal vojno tujim misijonarjem, ki se pri svojem delu za blagor indijskega prebivalstva ne bodo omejili na zgolj karitativna podjetja. Odkrit in "zakonit" boj proti tem pa se bo po njegovih besedah začel takoj, ko bo Indiji priznana svoboda. V tem slučaju tudi nevarnost resnih notranje-državljskih pretresov ni izključena; in v teh je misijonsko delo katoliške Cerkve vselej najprej in najbolj ogroženo.

Mislím, da bo iz teh splošnih potez — katerih vsaka zase pameni posebno poglavje s sto in sto drugimi podrobnosti, ki jih na kratko ni mogoče omeniti — jasno, da je naše misijonsko delo težko, združeno s tisoč in tisoč žrtvami in težavami, o katerih dostikrat ve le Bog, koliko truda prizadenejo misijonarju in njegovemu delu.

Toda s tem še nisem omenil posebnih težav v našem misijonskem ozemlju. V Gangesovem ustju, kjer pridobivamo duše Kristusu mi, so težave še dosti večje kot v ostali Bengaliji. Ves okraj je skupina večjih in manjših otokov, deloma močvirnih, deloma z nizkim grmičevjem poraslih, v katerem se skrivajo zloglasni bengalski tigri in ob katerih bregovih preže na plen požrešni krokodili. So tu kraji, v katere si ne upa živa duša, ker so še sami pragozdovi, v katerih mrgoli divjih zveri. Ob obalah teh otokov po več mesecev v letu divja Ganges, ki ga viharji razbičajo v strahovito razsajajoče vodene gore. In zdaj si mislite misijonarja na majhni misijonski ladjici, ki ga kliče pastirska dolžnost od vas do vasi, od otoka do otoka. Vsako potovanje v preddeževnem času pomeni zanjo smrtno nevarnost! Jugoslavlani imamo zdaj na tem ozemlju še eno misijonsko postajo Bošonti, ki pa ji njena nebeška zavetnica Mala sv. Terezija v resnici čudovito pomaga. Toda to je šele ena postaja: šele en svetilnik na razburkanem morju poganstva; šele en kažipot na pot zveličanja: šele ena trdnjava krščanstva! Cela dežela, trije milijoni poganov na nas, na misijonarje še čakajo . . .

In ko bi misijonarji samo mogli neovirno delati in se nemošteno posvetiti delu za duše! Koliko dragocenega časa vzamejo dolgotrajna potovanja. Delo na misijonski postaji sami nujno zahteva celega človeka, zato mora biti en misijonar — če je postaja tako srečna, da ima dva misijonarja — neprestano doma. Drugi mora večno na pot. Nevarnosti teh potovanj so v teh krajih velike. Sicer nam pri delu izvrstno služijo zadnje čase z darovi iz Jugoslavije kupljeni motorni čolni, od katerih je eden,

"Pij XI" imenovan, precej velik, a za uspešno delovanje v tej deželi bi neobhodno potrebovali ladjico, ki bi mogla rezati valove. Ravno zdaj, ko v Bošontiju zidamo, nam je vse delo za cele tri tedne zaostalo, ker si nihče daleč naokoli ne upa prepeljati čolnov z apnom iz Kalkute čez divji odtok Gangesov, reko Matlo. Daj Bog, da bo kmalu rezal Gangesove valove pravi misijonski parnik jugoslovanskega misijona v Sunderbansu. In ko bi celo plu! pod varstvom in imenom Baragovim? Ali bi to ne bil mogočen spomenik velikemu misijonarju? A to so samo še misijonarjeve sanje . . . Bo morda treba prej misliti na sto drugih potrebnih reči. Zares, koliko skrbi prizadenejo misijonarju preskromna sredstva. Koliko stisk in opravičenega strahu povzročijo vse tiste velike in majhne skrbi za postajo in šolo, za duhovno in časno dobro spreobrnjenec in tudi ne nazadnje: za zdravje misijonarjev! Kaj če se v misijonsko postajo z roji komarjev pritihotapi zahrbtna mrzlica in mahoma prereže vse zaslove misijonarja, kot se je zgodilo dvema misijonarjema takoj v začetku misijoniranja teh krajev? Kaj če kruta kolera zadavi delavca sredi upe vzbujajočega vinograda božjega? Misijon v Sunderbansu je tudi take žrtve že zahteval. Kaj če misijonar vsled prenapornega dela sredi pota omaga in podleže? Prvi misijonar je prišel v Bošonti l. 1874, a že 1876 ga je moral samo radi tega spet zapustiti. 54 let, do l. 1930, ko smo postajo prevzeli mi, so ostali spreobrnjeneci na tej postaji brez pastirja, a poganji brez blagovestnika. Edino protestantska zmeta se je med tem časom ondi vsidrala in so danes težave radi tega samo še večje. Prometne razmere so se komaj za spoznanje spremenile in tako je ves sunderbanški okraj še dandanes enako težak, če ne težji kot pred 50 leti in še danes misijonar le s strahom gleda v bodočnost in se v dvomu vprašuje: Kje je gotovost, da bodo moji o pravem času zvedeli za mojo stisko in me zadostno podprli? Zamašili nastalo vrzel in izpopolnili moje prizadevanje? Kje so potem nove sile? Kje zaledje iz katerega se bo v slučaju potrebe takoj nov vojak postavil na ogroženo točko? . . .

Vidite, predragi rojaki, to so naše skrbi. — A to je tudi naša radost. V stiskah in težavah, katerih predmet je le božja stvar, ki ne sme propasti, ki mora marveč napredovati in iti zmagoslavno pot naprej do cilja: do spreobrnitve tistih nam poverjenih treh milijonov ubogih poganskih duš v Bengaliji, v teh je naša neskončna tolažba in neomajno zaupanje, da bomo uspeli. In še v erem! V domovini, v Jugoslaviji, je na desetisoče mladih in drugih src, ki neprenehoma rote božje Srce za Bengalijo in za naše delo. Vsako leto zberejo na milijone — samo lansko leto smo naštelí čez 56 milijonov — sv. obhajil, molitev in premagovanj za spreobrnitev Bengalije. Čez 40.000 devetdnevnic so opravili naši prijatelji zadnje mesece za našo prvo misijonsko postajo Bošonti. Staro in mlado, ubogi in premožni, ugledni in neznatni so tekmovali, da nam na ta način zagotove čim obilnejši božji blagoslov pri misijonskem delu.

Ali hočete tudi Vi biti deležni velikih zakladov milosti, ki se Vam nudijo s tem, da vstopite v krog takih, ki jim je pri srcu spreobrnjenje Bengalije? Ali smem na tem mestu tudi Vas, ameriške Slovence, naše drage in neopazne rojake, prositi, da se pridružite molitvam ostalih Vaših rojakov v domovini ter sleherni dan ali pa vsaj v nedeljo in praznik priporočate naš težki, pa upopolni misijon Gospodu? Da pokličete tudi Prečisto v istem namenu tuintam z zaupnim "Ave Marija", "Zdrava Marija" in jo poprosite za pomoč bengalskim misijonarjem? Da se v goreči molitvi obrnete včasih k zavetnici naše prve misijonske postaje in k zavetnici misijonov sploh sv. Tereziji Deteta Jezusa, naj pri Bogu izposluje našim misijonarjem in Vašim rojakom, bratom po rodu in krvi, uspeh pri pretežkem delu v poganski Bengaliji! — Vem, da Vam kaj drugega ni tako lahko mogoče. Toda za kaj drugega Vas tudi ne prosimo. Bog bo za vse ostalo obilno poskrbel. Vi nas boste z molitvijo najbolj obogateli! In če nam s svojimi gorečimi molitvami izprosíte še nekaj misijonarjev, ki bodo v duhu velikega našega škofa Barage na žgočih indijsko-bengalskih poljih znali umirati za duše, kot je on omagal na snežnih ameriško-indijskih poljanah, boste s tem pač dostojno počastili spomin našega največjega misijonarja.

Veliki Baraga! Izprosi nam pri Vsemogočnem misijonarjev, ki bodo tvoje delo med Indijanci nadaljevali med Indijci!

Še enkrat iskreno pozdravlja in se priporoča v molitev v presv. Srcu vdani bengalski misijonar

Stanko Poderžaj D. J.

Minnetonka.

(Indijanska povest iz Baragovih časov.)

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Dalje.)

DVANAJSTO POGlavJE.

Kitči Šanda se vrača.

NDIJANSKA delegacija v Washingtonu, ki jo je vodil Kitči Šanda, je opravila tako kot vse podobne delegacije prej in posej. Z vljudnimi gestami so jih sprejeli v raznih uradih, dajali so jim priporočila do višjih uradnikov, izgledali so jim pot do samega predsednika Združenih držav.

Povsod so — vsaj na videz — z veliko pozornostjo in pripravljenostjo poslušali Kitči Šandove besede in spremenjene poteze na obrazih so kazale, kako segajo besede do srca. Zapisovali so si visoki gospodje vse natančno in so zagotavljali Indijance, da bo Veliki oče belih Amerikancev storil vse najboljšje za lepše življenje svojih rdečih prijateljev in zaveznikov.

Klub vsemu temu je bil Kitči Šanda z vsakim dnem svojega bivanja v Washingtonu bolj nezadovoljen. Instinktivno je slutil, da v resnici za vsem tistim na zunanji prijazni ravnanjem ni nič srca in nič dobre volje. Skoraj sladke besede so vrele včasih iz ust velikim gospodom, toda prav v takih hipih je lesketal iz njihovih oči poseben ogenj, ki je Kitči Šandi neslišno govoril:

“Te bomo že kako opeharili in ti prišli za hrbet . . .”

Prav razločno je razbral Kitči Šanda med raznimi avdijencami, koliko uspeha bo imel njegov prihod v Washingtonu. Takoj po prvih dneh je na tistem prekrstil belo Ameriko.

“Ne bom te več imenoval Veliki mož, kot so te krstili moji očetje. Dvorenzi nož te bom imenoval. Sladke so tvoje besede, grenke so tvoje misli, ki si z besedami niso v soglasju. Grda, nečedna bodo tvoja dejanja . . .”

Tako je presodil položaj Kitči Šanda in se notranje ves razdvojen odpravil na pot proti domu. Ves čas je bil zelo molčeč in globoko zamišljen. Tovarišem, ki so bili sicer vedno z njim in okoli njega, ni dal mnogo gledati v svojo dušo. Niso se mu zdeli dovolj zanesljivi in treba jih je bilo odvesti nazaj v svobodne gozdove michiganške, preden se bodo

mogle Kitči Šandi težke misli prosto prelivati v njihove duše.

In je sklenil junaški Kitči Šanda:

“Najprej se razodenem očetu Banági. Nič prej ko ob Veliki Vodi pri nogah našega apostola si bom olajšal srce.”

Zato je hitel s svojim spremstvom in se ni nikjer mudil brez resnične potrebe, da bi čim prej umil v valovih Velike Vode potne srage z obličja.

Dospel je in — doživel največje iznenadenje svojega dotedanjega življenja: Uradniki endotne indijanske agenture z gospodom načelnikom vred so priredili Kitči Šandi in njegovim tovarišem slovesen sprejem . . .

Na glavnem uradniškem poslopju so razobesili veliko ameriško zastavo, ostala poslopja so mrgolela v drobnih zastavicah in drugih dekorativnih obeskih. Pred vhodom v naselbino je pričakalo delegacijo odposlanstvo uradnikov indijanske agenture in lepo število domačinov. Tudi misijonar je bil med njimi, pa to ni bil oče Banága . . .

Kitči Šanda je ostrmel za hip. Ne, kaj takega bi ne bil pričakoval.

Hitro je presodil:

“Še eno zvrhano mero peska v moje in naše krmiljavne oči! Nekaj dni pred odhodom iz Washingtona smo se razodeli gospodom, da se mislimo ustaviti ob Veliki Vodi. Pa so podlasice poslale tekače z naročilom, naj nam tu pripravijo slovesen sprejem! Licemerci!”

Vodja odposlancev je stopil korak naprej in ponudil roko Kitči Šandi:

“Pozdravljen, junaški borec za pravice rdečih bratov! Naj bo blagoslovljena tvoja pot skozi našo naselbino! Da ti izkažemo naklonjenost in ti izrazimo čuvstva, ti izročam osebno povabilo gospoda načelnika, da se z vsem svojim odličnim spremstvom udeležiš pojedine, ki jo naselbina priredi rdečim bratom na čast.”

Kitči Šandi se je dvignilo v duši kot mogočen odpor in nepopisen gnjev. Vendar se je premagal, ker je začutil, da mora biti dober diplomat, preden mu bo mogoče postati spreten vojskovodja.

“Zahvaljujemo se za prijaznost. Naša prva pot pa vodi v hišo božjo in v stanovanje našega očeta Banáge.”

Kitči Šanda ni opazil škodoželjnega ognja, ki je šinil iz oči odposlancev indijanske agenture. Ni zasluhlil skritega strupa v besedah, ki jih je precej nato izrekel vodja:

“Zelo dobro! V hišo božjo vas bo pospremil naš misijonar oče Visoczky in vam bo povedal, kje se boste sestali z očetom Banágo.”

Oče Visoczky je stopil bliže in z neprisiljeno prijaznostjo stisnil roko Kitči Šandi in po vrsti vsakemu možu. Brez ceremonij so se washingtonski romarji zgrnili okoli misijonarja in usmerili korake proti cerkvi. Nihče se ni menil več za gospode uradnike, ki so osamljeni odhajali svojo pot.

Čeprav je bila za Kitči Šando in njegove može

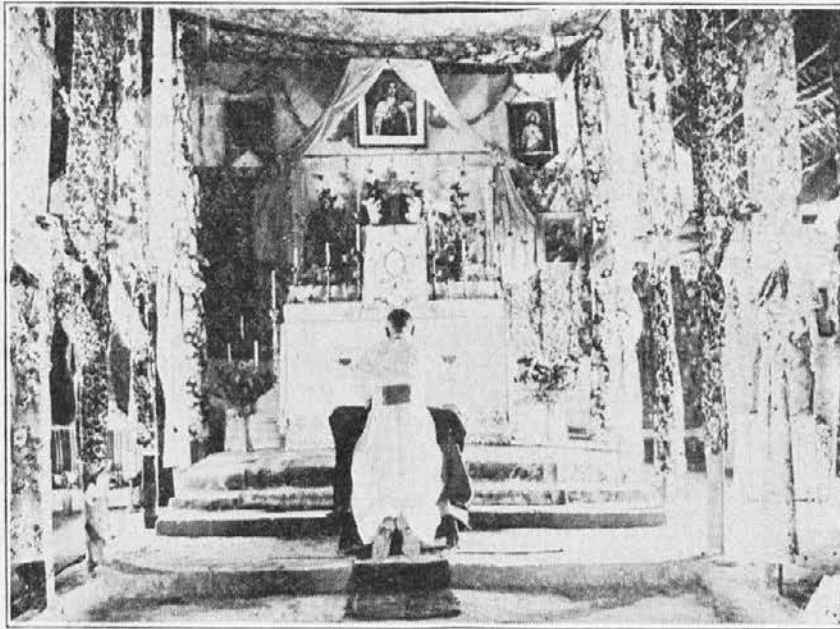
razpel proti njemu željne roke ter ga pritisnil na očetovsko srce. Srce mu je bilo močnejše in močnejše ob vsakem koraku. Že je v domišljiji videl tisti prisrčni nasmešek na licih ljubljenega duhovnega očeta, v katerega je veliki apostol razlil vso neizmerno dobroto in toploto svoje močne čuše.

Toda motil se je. Že so bili v sobici, kjer se je pred nedavnim odigral večerni prizor med očetom Banágo in Kitči Šando, pričakovanega obličja niso našle hrepeneče oči. Sobica je očitno pripadala sedaj misijonarju Visoczckemu, saj je bila tudi nekoliko drugače urejena.

Kitči Šanda se je zdrznil ob novi misli, ki je kot sovražna puščica planila skozi možgane.

“Pa kje je sedaj oče Banága?”

“Odšel je po naročilu gospoda škofa drugam. Visoko gori na severu ob obalah Gorenjega jezera

Misijonska kapelica sv. Terezije v Bošonti, Bengalija. (V sredi kleči nadškof Perier, D.J.)

velika uganka, odkod in zakaj je novi misijonar ob Veliki Vodí, vendar niso prehitro izpraševali, ker to ni indijanska navada. Molče so stopali proti cerkvi, da bi opravili kratko pobožnost, šele nato se je imel razviti pogovor o tem in onem.

Kitči Šanda je molil z razboljenim srcem. Prav težko se je premagoval, da ni poleg prošnje in zahvale poslal tudi grenke pritožbe in bridkih očitkov proti nebesom. Ko je dvignil oči, mu je pogled obvisel na podobi Križanega in mu hipoma pomiril dušo.

“Krist, kaj je moje in naše trpljenje v primeri s tvojim? Zaupam, zaupam! Ti boš z menoj in oče Banága!”

Dvignili so se in misijonar jih je odvedel v stanovanje, ki je bilo Kitči Šandi tako dobro znano. Prepričan je bil, da ga bo na vratih sprejel oče Banága,

mu cvete vinograd.”

Kitči Šanda ni našel besede v prvem hipu.

Zabolelo ga je pri srcu, da se je zganil kot bi se mu nategnile kite v ramenih.

“Pa kedaj je odšel oče Banága?”

“Minili so trije tedni, četrti teče.”

“Je potoval po vodi navzgor ob zapadni michiganski obali?”

“Ne, sin moj. Odpotoval je v Detroit, da se zglaš pri gospodu škofu, preden odide v neznani svet.”

“Kako dolgo se misli muditi v Detroitu?”

“To je pač nemogoče povedati. Kolikor ga poznam, bi sodil, da ne predolgo. Njegova plameneča gorečnost mu ne dovoli, da bi brez potrebe izgubljal čas. Ako je škofa našel doma, in mislim, da ga je, bi sodil, da je sedaj že nekaj sto milj od Detroita.”

Sklepanje misijonarjevo je bilo porazno za Kitči Šando. Šele sedaj je sedel in glava mu je sunkoma klonila skoraj na kolena.

Misijonar je bil v zadregi. Ni vedel, naj li še kaj dostavi svojemu poročilu, ali naj začne izpraševati. Saj prav za prav je le malo vedel o Kitči Šandi in njegovem potovanju, nič bolje ni bil poučen o pomenu današnjega slovesnega sprejema. Na indijanski agenturi so bili silno prijazni napram novemu misijonarju, vendar je čutil, da njihove lepe besede včasih namenoma več prikrivajo kakor povedo. Med Indijanci, ki se je seznanjal ž njimi v teh kratkih tednih, je pa opazil precej odkrito nezaupanje. — Zdelo se mu je, da se jih trdovratno drži neka zbežanost in negotovost. Ker so bili molčeči in vase zaprti, si nikakor ni mogel pojasniti položaja. Saj so mu bili razni tako zelo pomenljivi dogodki, ki so se bili odigrali ob Veliki Vodi tik pred njegovim prihodom, le deloma in samo površno znani.

Gospod načelnik ga je bil povabil k slovesnemu sprejemu washingtonskih odposlancev. Pravil mu je, da je Kitči Šanda človek, ki mu ne gre odrekati nekega pomena. Zato je dobro, da mu izkažejo čast. Med govorjenjem je igral gospodu načelniku tako posmehljiv izraz okoli usten in še bolj očitno okoli drobnih lisičjih oči, da se misijonar ni mogel ubraniti nekakega suma. Vendar ni izpraševal, ker ni hotel stopiti z indijansko agenturo v preveč tesne stike. Sicer je bil še novinec na svojem polju, vendar je že precej vedel o delovanju agentov iz pripovedovanja drugih. Kljub vsemu temu se mu je zdelo, da nima vzroka, zakaj bi ne sprejel povabila gospoda načelnika in se odtegnil slovesnemu sprejemu. Šel je torej z gospodi uradniki pozdravit Kitči Šando in njegove može.

“Bom že od prišlecev samih zvedel, kakšen pomen naj pripisujem temu dogodkom.”

Vse te misli so mu spet prišle v glavo, ko je visel z očmi na globoko sklonjenim Kitči Šandi in ni vedel, naj li vpraša ali še kaj pove.

Pa je dvignil Kitči Šanda težko glavo in je vprašal:

“Torej ne bi kazalo pohiteti za njim skozi Detroit?”

“Težko verjamem, da bi bilo uspešno.”

“Ali kaj veste, kje se bo ustanovil na severu? Obale Gorenjega jezera so dolge kot pol solnčne poti od jutra do večera.”

Nasmehnil se je misijonar in odvrnil:

“Prav si rekel, sin moj. Sam Veliki Duh menda ve to. Morda, morda tudi gospod škof v Detroitu.”

Spet se je spustila težka Kitči Šandova glava globoko, skoraj do kolen. Toda le za hip. Kot bi ga zadela pekoča puščica z loka nevidnega sovražnika, je planil na noge in stopil korak ali dva.

“Najti ga moram, govoriti moram ž njim, če se je tudi preselil na konec sveta!”

Možje so naredili korak, dva proti vratom, kot bi jim že dal Kitči Šanda razločno povelje: Pojdemo! Misijonar je začutil novo zadrego, ki se je mešala s čuvstvi odkritega občudovanja in spoštovanja do njegovega prednika, očeta Banáge. Pomislil je: Kakšno vdanost in kakšno zaupanje si je blagi misijonar pridobil med temi preprostimi otroci michiganskih gozdov!

Kako naj zadrži može, da se vsaj malo pomude in odnesejo tudi od Banágovega naslednika ob Veliki Vodi kolikor toliko dober vtis?

“Videl ga boš, govoril boš ž njim, sin moj! Toda sedaj se malo oddahni tu pri nas in tvoji možje s teboj. Dajmo si malo časa, da se pomenimo, kako bo najlaže do njega.”

Kitči Šanda je res zopet sedel in uprl pogled v še govorečega misijonarja. Prišla mu je nova misel, zelo podobna morečemu dvomu, in odločil se je, da precej poskusi priti do dna.

“Oče, misijonar si, apostol Kristusov. Vem, da hodiš po potih očeta Banáge. Vendar se mi zdi, da bi te ne smeli najti tu na Banágovem mestu, ako bi bilo na svetu vse prav. Čudil sem se, ko sem te videl pri sprejemu ob strani nečednih bledoličnikov. Oče Banága jih je poznal, ti jih boš spoznal kaj hitro. Ne zaupaj jim! Sprejem je bila velika hinavščina, pa mislijo, da ne vem. Prav ta sprejem mi vliva v dušo močan sum, da ima pri odhodu očeta Banáge svoje prste vmes takoimenovani gospod načelnik iz one hiše tam.”

Misijonar je skušal razumeti, pa ni mogel.

“Vem, da je že dolgo želel na sever med rdeče brate ob Gorenjem jezeru. Gospod škof je poznal njegovo hrepenenje in ustregel mu je.”

“Že mogoče. Vem tudi jaz, da je imel tako željo. Govoril mi je o tem še v Krivem Drevesu. Toda neki večer pred našim odhodom v Washington mi je jasno povedal, da je odložil svoje misli na sever za tako dolgo, da se odloči usoda Ottawancev ob Veliki Vodi in dalje navzgor. Zagotovil me je, da pojde z našim rodom do Mississippija in dalje, ako bi nas vlada resnično izgnala od tod. Tako mi je rekel in jaz vem, da oče Banága besede ne sne.”

Misijonar je zmigoval z rameni in ni vedel ničesar reči. Kitči Šanda se je ozrl po svojih spremlevavcih in jim dejal:

“Bratje, hujše nam je kot smo se bali. Sovražnik je močan in bolj zvit kot mi.”

Obmolknil je in vsi navzoči so molčali ž njim.

Kitči Šandova duša je bila vsa razparana. Silne muke je trpel, ko je bil tako nepričakovano prisiljen gledati, kako se njegovi načrti pogrezajo pred njim v tla . . .

Res, da si glede svojih načrtov ni bil povsem na jasnem. Toda tako neomajno zaupanje je gojil v očeta Banágo, da si je pravil vso dolgo pot iz Washingtona: Da se le zopet enkrat razgovorim z božjim možem, pa bo vse do zrelosti zraslo pred menoj.

“Oče, kako se vedejo do tebe moji bratje ob Veliki Vodi?”

“Sodim, da se bomo dobro razumeli. Zdiyo se mi dobri.”

Kitči Šanda ni bil zadovoljen z odgovorom. Pa je tudi takoj uvidel, da misijonar ni mogel drugače odgovoriti, ker ni vedel, kaj je hotel mladenič izvedeti.

“Z nekaterimi možmi moram govoriti.”

Dvignil se je za odhod. Dvema spremljevalcema je mignil, naj gresta ž njim. Misijonarja je prosil, naj druge obdrži. In še to je naročil, kot da se je prav mimogrede domislil:

“Oče, bodi tako dober in sporoči na agenturo, da odklanjamo povabilo na pojedino!”

Molče in premišljuje je misijonar prikimal.

Kitči Šanda je odšel po nasebini iskat može, ki so mu bili znanci izza časa velikega posvetovanja v zeleni dolinici. Naletel je na nekatere, mnogi so bili z doma pri delu in lovu globoko v gozdovih.

Poizvedoval je in vedno bolj uvideval, da je z odhodom očeta Banáge izginila z bregov Velike Vode do malega vsa moralna moč . . . Njegovi rdeči bratje so bili v negotovosti, kaj bi s sedanjostjo in kaj z bodočnostjo. Nezaupnost se jih je polasčala, omahljivost se jih je oprijemala kot železni oklop. Z eno besedo: z dneva v dan so postajali bolj pripraven plen pohlepnosti belih prihajačev.

Še isti večer se je Kitči Šanda kratko odločil:

“Bratje, podvizajmo se domov v Krivo Drevo. Posvetovali se bomo z velmožmi. Od tam bomo pohiteli na sever, da ob obali Gorenjega jezera poiščemo očeta Banágo.”

Še pred svitom naslednjega jutra so poklekli pred misijonarja, prejeli njegov blagoslov in mu atisnili roke v slovo.

(Dalje prih.)

Velika skrivnost.

P. Odilo, O.F.M.

MODERNI človek je izgubil zdravi razum in vero, in išče rešitve v neki novi vedi, ki se imenuje s tujim izrazom “evgenika”, to je veda požlahtnenja človeškega plemena. Na ta način skušajo ustaviti izrodke človeštva. Toda zelo se motijo tisti, ki hočejo z naravoslovjem, telesno kulturno, z življenskimi reformami pozidati jezove vesoljnemu potopu. Problem novega plemena ne bodo rešili biologi in reformatorji, temveč samo Kristus in Cerkve. Ni glavno, da se vrnemo k naravi, temveč k nadnaravi! Priznati moramo evgeniko — vedo požlahtnenja človeštva, toda to je veda, znanost evangelija in papeževe okrožnice o čistem zakonu. To je veda zakramentalnega zakonskega življenja v Kristusu in v Cerkvi. Zakrament mora rešiti zakon. Velika skrivnost!

Sv. Pavel govori v svojem listu do Efežanov o veliki skrivnosti. Velika skrivnost je združenje Cerkve s Kristusom. Z nebeškim kraljestvom je kakor s kraljem, ki pripravi ženitnino svojemu sinu. V zakramentu sv. zakona naredita prisego Jezus in Cerkve. Kristus je ženin, odrešeno človeštvo je nevesta. To je ženitnina Jagnjetova, popolno večno združenje Boga-človeka z božjimi otroci. Na tem veličastnem temelju in ozadju samo lahko razumemo zakrament sv. zakona. Zakon mora stati pred nami kot veliko sredstvo milosti, kot uresničenje zadnjega in najvišjega cilja človeštva: združenje

človeštva z Bogom po ženitnini Jagnjetovi. Končno se kristjani ženijo in možijo radi Kristusa in radi Cerkve. Zato pravi apostol: Ta skrivnost je velika pred Kristusom in pred Cerkvijo (Ef. 5, 32).

Velika skrivnost katoliškega zakonskega moža: Mož, živa podoba Kristusova!

Mož ni samo to, kar je sv. Jožef v sv. družini, temveč kar Kristus. Možje se danes ne zavedajo več svoje časti. Samo zato je mož padel tako globoko do poživinjenja, da, do poživinjenja, ker ne ve več, do kake časti je bil povzdignjen po sv. zakramentu. Mož kakor Kristus! Papež rabi v svoji okrožnici večkrat namesto zakona besede: posvečenje moža — quasi consecrati!

Zakrament moževega posvečenja je nekaj trajnega, četudi ne vtisne duši posebnega znamenja kot zakrament sv. mašniškega posvečenja. Sv. zakon, pravi sv. Robert Belarmin, ni samo zakrament na dan poroke, temveč ves čas, dokler živita mož in žena. Toliko časa je njuna zveza skrivnostna podoba zveze Kristusa s Cerkvijo. Katoliški mož se mora zavedati, da je po poroki posvečen. In je živa podoba Jezusova. Tako kakor Kristus! Kar pravi sv. Pavel o duhovniku, to se lahko reče v gotovem oziru o možu v zakonu: Mož v zakonu je drugi Kristus.

V tej časti zakonskega moža pa leži tudi njegova naloga. Če je Kristus, mora tudi živeti kot Kristus. Zakramenti so sredstva posvečenja. To je

bistvo zakramenta. Zakrament sv. zakona ne dela nikake izjeme. Zakon hoče, kot pravi papeževa okrožnica, upodabljati vedno bolj notranjega človeka in ga izpopolnjevati, torej posvetiti! To notranje izpopolnjevanje in stanovitna skrb, drug drugega posvetiti, to je eden glavnih namenov zakona. Kristjan stopi v zakonski stan zato, da bi se lažje zveličal, ne da bi se lažje pogubil. Mož mora postati drugi Kristus, ki skrbi in se žrtvuje za družino, kakor Kristus. Čist mora biti kakor Kristus! Trezen kakor Kristus! Ponižen in krotak kakor Kristus! Pobožen kakor Kristus! To je, tak je katoliški mož! Ni res, da bi Bog od katoliškega moža terjal manj čednosti kot od katoliške žene! Če je mož drugi Kristus, mora razumeti, da je poklican k temu, kar je najvišjega, kar je najpopolnejšega.

Velika skrivnost katoliške žene je: Zakonska že-

čednostno življenje žene bi morali govoriti: to je vzorec, to je model slikarju za Cerkev!

Žena kakor Cerkev! Torej mati božjih otrok! Krščanski starši naj pomislijo, kot opominja okrožnica, da ni njihova naloga samo ta, da se razmnožuje in ohrani človeški rod, temveč da se množe sodržavljani svetih in domačini božji. (Ef. 2, 19.) Rojeni smo zato, da bomo prerajeni. Ljudje smo postali, da postanemo otroci božji. Naravno življenje ni samemu sebi namen, temveč začetek, priprava za nadnaravno življenje. Iz tega sledi: Mati, ki je rodila dete, pa ne skrbi za to, da bi bil ta otrok prerajen, taka mati je rodila mrtvo dete. Krščanska žena je šele takrat mati v pravem pomenu besede, če drži v naročju otroka božjega, dediča nebeškega, otroka Jezusovega! Žena mora biti kakor Cerkev: sveta mati in vzgojiteljica svetih otrok božjih!

Kalkutski nadškof se pripelje z misijonskim čolnom "Pius XI." v Bošonti.
(Na škofovi desnici o. Mesarič, na levi brat Drobnič z Dobropolja, Dol.)

na je živa podoba sv. Cerkve.

Žena kakor Cerkev! (Ef. 5, 21.) Kristus hoče, da je njegova nevesta podobna ženinu. Kristus hoče imeti, kot pravi sv. Pavel, krasno, veličastno Cerkev. Ki nima madežev in bradovic — izrastkov, ali kaj podobnega, temveč hoče imeti sveto, brezgrešno, vso lepo in brezmadežno nevesto. Kopija mora odgovarjati originalu. Žena mora biti podobna Cerkvi. Zato mora biti žena sveta in brez napake! Lepa kot kraljica! Brez madeža! Zemeljska lepota je pri tem stranska stvar. Lepota, krasota je v čednosti! "Vaš okras," opominja sv. Peter, "naj ne bo zunanji, v lišpanju las, v nakitju zlata in v dragoceni obleki, temveč bodite žene skriti človek srca, z neminljivim krasom krotkega in mirnega duha; to je dragoceno pred Bogom!" Kadar vidimo

Ponavljam: stališče moža in žene v načrtu odrešenja je velika skrivnost. Mož postane po zakramentu sv. zakona podoben Kristusu, žena Cerkvi. Zato je družina svetišče! Sveta Družina! Zadeva zakoncev je, ta ideal svete Družine vedno bolj uresničevati. Velika skrivnost ne sme ostati zapuščena, neobdelana njiva, ki je v njej zakopan talent.

Zato kliče sv. Oče: Katoliški zakonski! Poživite božjo milost, ki je v vas! (2 Tim. 1, 6.) Zavedajte se velike skrivnosti, ki jo nosite v sebi! Pomislite, kaj ste! Svet okoli vas je paganstvo. Spremenite svoje familije v katakombe, ki v njih živi Kristus in Cerkev. Pripravljajte čas in uro, ko se bo Cerkev zmagoslavno vrnila v svet, iz katerega sta jo prepodila nevera in strast! Po sveti Družini do obnove vsega v Kristusu!

Biti katoličan nam bodi ponos!

Rev. Janez Filipič, Krško.

(Dalje.)

N drug zakrament; zakrament sv. Rešnjega Telesa. Kdo opiše srečo, ki jo hrani v sebi za praktičnega kristjana! "Nemirno je naše srce, dokler ne počiva v Tebi, o Bog!" je govoril sv. Avguštin. In že pred njim je zapisal psalmist: "Kakor hrepeni jelen po studencih voda, tako hrepeni moja duša po Tebi, o Bog! Mojo dušo žeja po Bogu — močnem živem; kdaj pridem in se prikazem pred obličje božje?" (Ps. 41, 2-3.) — Pa tudi zgodovina človeštva nam ve povedati o strastni želji narodov po zblizanju z najvišjem bitjem. Priprosti Pigmejci (prtljakavci) se razgovarjajo z njim v divji afriški prašumi kakor otroci s svojim očetom. Mnogoštevilna zamorska plemena osrednje Afrike priznavajo nad vsemi duhovi in čarovniki najvišje bitje, ki se blesti v neskaljeni luči božanstva in je najvišje dobro. Nomadi, ki se selijo po nedoglednih stepah osrednje Azije, darujejo vsako leto prvine Gospodarju nebes. Tega Gospodarja nebes so poznala od nekdanj mongolska ljudstva, ki tvorijo danes skoro tretino človeškega rodu (okrog 500 milijonov).

Arjci in Indoevropejci, ki tvorijo danes polovico človeštva (nad 400 milijonov v Evropi, nad 300 milijonov v Indiji in Sprednji Aziji), so poznali od nekdanj najvišje bitje. Dyaus Indijcev je isti kot Zeus Grkov, Jupiter Rimljanov, Tius, Tuisko Germanov, Perun Slovanov.

Narodi so "iskali Boga, če bi ga morebiti otipali ali našli," kakor pravi sv. Pavel Atencem (Dej. 17, 27). Bog narodov je tej strastni želji človeštva ustregel. Prišel je osebno na svet in ostal med ljudmi 33 let. Toda kaj je to, 33 let! Zakaj samo v Palestini? Ne, s tem žeja človeške duše po Bogu ni bila ugašena. Ko je bil enkrat na zemlji, je ni smel več zapustiti; "ostani pri nas, večeri se že," tako sta prosila učenca v Emavsu, ko sta okusila sladko milobo njegove prisotnosti. Bog, ki ima svoje otroke na Vzhodu in Zapadu, na kopnem in na morju, je storil čudež, da je mogel ostati telesno pričujoč pri vseh svojih otrocih . . .

"Vzemite in jejte," je dejal pri zadnji večerji, ko je vzel kruh, ga posvetil in razlomil ter dal svojim učencem: vzemite in jejte! To je moje telo. O kolika ljubezen presv. Srca Jezusovega je v teh besedah, koliko milosti za nas! Naše življenje je romanje in pregnanstvo. Naše življenje gre skozi puščavo, kjer omaguje telo, omaguje duh. Pod na-

šimi stopinjami poganjata trnje in osat. Nad našimi glavami hrumijo nevihte, besne viharji. Kako nam je težko samim! Toda, ali nas je Kristus pustil same? Ne! Ni nas zapustil sirotnih. Pri nas je ostal. On sam, naš Sveti, Močni, Neumrljivi. Z nami je pripravljen iti po težkih potih naših ne le tako kot je šel nad Izraelci ognjen steber, da jih je varoval po dnevi in jim svetil po noči, — tudi ne samo tako kakor je šel On sam Odrešenik z učencema v Emavs, da je govoril z njima in ju učil. Ne, še vse drugače! Tesno združen je z nami, tako kakor se združi jed s telesom, da nam redi kri, da krepki sokove življenja. Samo če hočemo, samo če ga hočemo prejemati v sv. obhajilu. Vabi nas in njegovo milo srce nam kliče: "Pridite, jejte moj kruh in pijte vino, ki sem vam je namešal!" Da, še več! Celo ukazuje nam njegovo srce: Resnično, resnično vam povem; ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.

Daritev in hrana nam je Jezus v presv. evharistiji. Pa ne samo to. V zakramentu ljubezni prebiva Gospod noč in dan in kliče noč in dan: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil." O, ljubezni presv. Srca! Tudi kadar ne moremo k njemu, ko se za nas daruje, tudi kadar ga ne moremo v srce zaužiti. — glej: on je tu, da sprejema naše vzdihne, da posluša naše prošnje, da rešuje naše dvome, lajša naše bolečine. Kadar hočemo, gremo lahko vsi za par trenutkov pred tabernakeli, da izlijemo pred Njim svojo dušo in gremo od Njega potolaženi. (Glej: Dr. Mihael Opeka, Začetek in konec, str. 122.)

Zares! Kako srečni smo, da imamo živega Kristusa v svoji sredi! Kako drugače pa je pri drugovercih! Protestantovska cerkev je n. pr. samo molilnica, kjer pojejo in molijo, samo zborovalna dvorana, kjer prisluškovajo govorom. Ko pa pobožnost mine, petje vtihne, tedaj postane taka cerkev pusta in prazna z zaprtimi vrati. Protestantje namreč tajijo Kristusovo navzočnost v presv. Rešnjem Telesu.

Kako blagodejno moč vliva v srce mladega človeka pričujočnost Jezusova v "Zakramentu ljubezni": kako čarovito učinkuje na čuteče srce "večna luč" pred tabernakljem, naj razodene konvertitinja Kordula Wöhler, ki je znana po svojih pesmih in številnih spisih kot Kordula Peregrina. Med drugim je spisala tudi knjigo "Was das ewige Licht erzählt" (1883). Kaj je dalo povod temu spi-

su njenemu, bo razvidno iz naslednjih njenih vrstic: "Kot mlada deklica sem živela v najlepših časnih razmerah, ki si jih more človek želeči in v sanjah predočevati; kljub temu sem čutila neko praznoto v mladem srcu. Neko hrepenenje me je navdajalo, pa sama nisem vedela, česa mi manjka. Ko sem — še ne popolnoma 16letna mladenka — prvokrat prestopila prag katoliškega svetišča, ko sem se prvokrat bližala svetlikanju večne luči ter čutila neko skrivnostno vejanje (milosti) sem od oltarja, mi je bilo — brez kakega človeškega vpliva v besedi ali pisanju — takoj jasno, po čem mi je duša tako goreče hrepenela, po čem jo je tako silno žejalo: iskala je osebno bližino, pričujočnost živega Boga, o ka-

teri, žal, protestantje nič ne vedo.

Od tiste edine ure dalje je bilo moje srce kakor navezano na oltar; in četudi nisem imela še prilike, da bi kaj temeljitega čitala ali slišala o najsvetejšem Zakramentu, je bila vendar po čudovitem in skrivnostnem vplivu božje milosti, vera moja v ta Zakrament tako jasna in trdna, moja ljubezen do evharističnega Jezusa tako velika in iskrena, kakor da sem bila takrat že otrok sv. kat. Cerkve."

Kordula je prestopila nato res v katoliško Cerkve. Starši so jo ovirali, a vse je premagala in seveda tudi mnogo trpela. Kot hči katoliške Cerkve je bila presrečna, kadarkoli je klečala pred sv. Rešnjim Telesom. (A. Čadež, Most v življenje, str. 89.)

ZDOMA!

(Konec, s strani 196.)

To bi bila povedala in nič bi ne bila zakrila . . . Pa ali jo bili umeli? In ker je molčala dotlej, je hotela molčati tudi ta večer!

"Jaz sem ti namenil hišo in posestvo. Glej, svojih nimam. Kar imam, vse bo tvoje . . . Temo sicer še nisem govoril, a mislil sem vedno tako. Zdaj pa greš! Ali bi ne bilo bolje, da ostaneš?"

"Ne morem —"

Obrnila se je v stran, kakor bi se hotela ubraniti lepim slikam, ki jih je slikal stric Mole.

"Pa ostani Ivana," sta pritegnila še oče in mati.

Doli izza peči je gledalo šestero nedolžnih oči, ki so govorile prav tako kot oče in mati . . .

Prišlo ji je mило in hudo obenem. Že je čutila, da omahuje . . . Tedaj pa so se vnovič zasvetile oči semkaj izza vrat in stric Andrej je okrenil glavo:

"Prav ima, da gre! In če gre, saj lahko še pride!"

Stric Mole ga je jezno pogledal, potem pa je nadaljeval:

"Neumnica! Služiti hoče, a jaz ji ponujam hišo in vse. — Lahko bi živela brez skrbi. Možiti se ji sicer še ne mudi, vendar, če bi hotela —"

"Če bi hotela, ali pa če ne bi hotela: vzeti bi morala Tinka, tistega, ki ni nič vreden in ki zapeljuje . . ."

Andrej bi bil še govoril, toda na peči so sedeli otroci . . .

"Kaj, da Tinek ni nič vreden? Kdo to pravi?" je zrastlec stric Mole.

"Jaz to pravim! In nič ni vreden!"

Takega odpora stric Mole ni pričakoval. Nekaj je še govoril, pa beseda mu ni prav šla iz grla. Zato je obmolčal in se poslovil.

Pa tudi Andrej je obsedel molče. Iz oči mu je izginil ogenj in mesto odpora se mu je bralo ponižanje in kesanje. Bal se je, če se ni spozabil več, kot je bilo potreba . . .

* * *

In zopet ji je bilo lažje pri srcu. V resnici varno in prosto se je čutila šele sedaj, ko je odšel stric Mole.

Ah že jutri! Jutri še preden bo poldne zvonilo! Voz bo pripravljen, obleka bo naložena, voznik bo pognal . . . Morebiti bo nekoliko jokala . . . Tudi domači bodo jokali . . . A ko bo sedla na železnico, bo pozabljeno vse. — In to bo kmalu! To bo jutri!

Ozrla se je po sobi. Še enkrat je hotela objeti z očmi kakor za slovo vse te ljube prostore. Soba je bila sicer nizka in majhna,

bipa je vendarle hranila v sebi toliko lepih spominov . . . Podobe, narisane v steklo, viseče pod stropom so jo gledale tako mило, kot bi se za vedno poslavljale od nje. Kako je bila vajena teh podob! Angel stoji pred Marijo in ji govori pomenljive besede. Sveta Družina! Jožef na eni strani, Marija na drugi, mali Jezusček sredi med njima. "Mater Dolorosa" je napis pod drugo podobo. Kaj pomeni ta napis, ni vedel nihče, zato ker je latinski. Le bratec Jožef, ki je sedaj spal tam na klopi, je trdil, da bo on to vedel takrat, ko bo hodil v latinske šole in ko bo gospod . . .

Koliko spominov se ji je budilo! In kako bi se ji ne?! Saj to je bil zadnji večer!

Potem je stopila ven pred hišo, da se še enkrat ozre po dolini. Po vsej okolici se je razlivala mesečina. Rahel vetrič je pihljaj od Jeperjeka. Iz daljave se je čulo fantovsko petje . . .

Na klopici pred hišo je sedel stric Andrej in si podpiral glavo z roko. Ko je dvignil obraz, sta se dve solzi zasvetili v mesečini . . .

"Poprej sem ti branil da ne bi hodila, sedaj ti ne branim več. Le pojdi. A hudo mi je. In jutri mi bo še huje . . ."

Zadnje besede je govoril le bolj zase. Gledal je na nebes kot da hoče po oblakih uganiti pota ljudi . . .

"Hudobnih ljudi se ogibaj, pa dobra ostani . . . Taka — kako čem reči — taka, kakor si bila . . ."

* * *

Slutila je, da jo najtežje še čaka. Najtežje je bilo slovo.

Drugo jutro, preden je sedla na voz, je šla še k Jermanovi Reziki. Tam se je bilo zbralo nekaj prijateljic, da se poslove od nje. Rezika je ležala na postelji že sedem tednov. Poleg tega je živela v ubožstvu, in pomanjkanju, zakaj oče je bil star in mati bolehna.

Tudi Rezika in druge niso mogle umeti, kako je to, da odhaja v svet, ko ji vendar doma ni nikake sile . . . Rezika je prosila:

"Ne hodi, ne hodi Ivana! Poglej kako prijetno je bilo, kadar ste prišle in ste zapele za kratek čas. Ne veš, kako mi bo dolgčas! Vse so rade prišle, a največkrat si prišla ti. In čemu ti je treba?"

Ah Rezika, da bi ti vedela —"

"Zbogom!"

"Zbogom!"

Poldne je zazvonilo. Voz je bil pripravljen. Voznik je pognal.

*Sestram
v Gospodovi
službi,*

*našim
učiteljicam
mladine.*

Z GRIČKA ASIZIJ.

Lopata za naš nov samostan se še nič ne oglašča in sploh imamo malo upanja, da bi se oglasila v tem šolskem letu. Poizvedujemo in prosimo pri raznih denarnih zavodih, a povsod stavijo takšne pogoje, da jih ne moremo prevzeti. Ako bi se nam pa le posrečilo dobiti še to leto posojilo z ugodnimi pogoji, potem pa bomo z vsemi zvonovi pozvonile, da bodo slišale vse Združene države in še celo naša Jugoslavija. Pri Bogu ni nič nemogoče, zato imamo še upanje, da bomo morebiti vseeno dobile, kar že limo. Kako rade bi postregle našim sestram, ki prihajajo semkaj na počitnice, z večjimi in prostornejšimi sobami. Saj naše sestre ne želijo luksusa, pač pa prostornih sob, da si lahko odpočijejo od težavnega šolskega dela.

Res majhen je naš domek, docela premajhen; in vendar ga z veseljem pozdravljajo naše sestre, ko pridejo semkaj. Kakor druga leta, ga želimo tudi letos storiti privlačnega. Tu in tam se že razcvita kak grmiček in iz rožnih gredic prikuka zdaj pa zdaj nežno cvetje.

Naš profesor iz Jolietja je rekel, da pride le še enkrat v tem šolskem letu. Seveda to učenke rade slišijo in kaj bi tudi ne.

Vsak se rad za nekaj časa iznebi šolskih skrbi. Nekaj gojenk se že odpravlja na počitnice, a postulantinje bodo imele svoje počitnice na gričku Asizij. Ne bo jim dolg čas, kajti na farmi se vidi zmiraj kaj novega. Že štejejo tedne, ko bodo sprejete v novicijat. Ljubi Bog jim dal stanovitnost! Pripo-

ročamo jih v sv. molitev, posebno še njihovim dobrim staršem, ki so vse žrtvovali, da bi njih hčerke dosegle, kar želijo.

Slišale smo, da so se chicaške gospe zavzele za nas in nam žele pomagati. V ta namen bodo priredile "Bunco party", čigar dobiček bi naj bil za naš nov samostan. Želimo jim dobrega uspeha in se že naprej zahvaljujemo za njihovo požrtvovalnost.

Priobčiti imamo zopet lepo število dobrotnikov.

Za samostan so darovali: Mrs. Bajt, Cleveland, \$5.00; Mr. Jakofčič, Steelton, \$5.00; Mr. Durič, Bethlehem, \$7.00; Mr. Donch, Bethlehem, \$1.00; Mr. Jančarič, Bethlehem, \$4.00; Mr. Koprivšek, Bethlehem, \$2.00; Mrs. Kremesec \$5.00, za lučke \$1.00; Mrs. Kobal \$1.00; Mrs. Lipoglavšek, Milwaukee, \$10.50; Mrs. Judnič, Detroit, \$5.00; Mrs. Kness \$1.00; Mrs. Barle, Waukegan, \$5.00; Mr. Perko \$7.50; Mrs. Rojko \$4.00.

Za premog "Unit Auxiliary" so dali: Mrs. Anžiček, Kansas, \$5.00; Mrs. James Kaizar \$5.00; Mrs. Anna Sprinzer \$5.00; Mrs. Dragoš \$5.00; podporno društvo "Triglav", Kansas, \$5.00; društvo Vitezov sv. Jurija, Kansas, \$5.00; društvo sv. Veronike, Kansas, \$5.00; Ladies Altar Society, Kansas, \$5.00; Mrs. Ovca, New York, \$10.00; Miss Zabret, New York, \$10.00; Mr. Theodor Gorski, Lemont, \$5.00

Srčna hvala in Bog plačaj vsem našim dobrotnikom!

Uporaba mesečnih listkov.

(Konec.)

6. POGlavJE

Molitev v gotov namen.

V zadnji točki na listku se priporočajo ustne molitve: molitev za sv. Očeta, za razširjanje sv. vere, za svetno ali duhovno gosposko, za pravične in grešnike, za žive in mrtve. "Molitev pravičnega pro-dere v oblake," pravi sv. pismo.

7. POGlavJE

Zgledi, ki naj nas spodbujajo, da častimo izžrebane svetnike.

Član Marijine družbe je bral na listku, da mu je za mesec september sv. Matej zaščitnik. V pridejanem izreku je bil opisan razloček med smrtjo pravičnega in smrtjo grešnika. Mladenič je premišljeval izrek in sklenil bogaboječe živeti, da umrje

smrti pravičnega, ako ga Bog ta mesec odpokliče v večnost. Tudi sv. apostola je goreče častil. Na praznik sv. Mateja je preživel ves dan v češčenju svetnika. Proti večeru naredi izlet. Ko je komaj pol ure na potu, mu postane slabo in kmalu izdihne dušo v rokah svojega spremljevalca. Res nagla smrt, pa ne neprevidena, ker se je mladenič za pot v večnost s češčenjem svojega mesečnega patrona tako lepo pripravil.

Drug član Marijine kongregacije je izžrebal za mesec december sv. Barbaro z vajo "strah božji" in namenom, da moli za umirajoče, zlasti za one, ki odlašajo prejeti zakrament sv. pokore. Z vso vne- mo se je vadal v priporočeni čednosti, častil vsak dan sv. Barbaro ter jo prosil milosti, da ne umrje, dokler ne prejme sv. zakramentov za umirajoče. Na praznik sv. Barbare je šel k spovedi in k sv. obhajilu. Ker sv. Cerkev v nekaterih dneh pozneje praznuje veliki praznik čistega Spočetja Device Marije, so mu svetovali, naj odloži prejem sv. zakramentov na ta dan, toda nihče ga ni mogel pregovoriti. In glej! Še tisti dan resno oboli in umrje čez devet dni potem, ko je še prejel sv. zakramente.

8. POGlavJE.

Kako naj častimo svojega mesečnega zaščitnika? Kak zgleđ nam dajo svetniki?

Molimo vsak dan kaj malega, n. pr. "Čast bodi Očetu" itd., da Boga zahvalimo za vse milosti, ki jih je prejel naš nebeški zaščitnik od njega. Spominjajmo se obenem dotične vrste svetnikov, ki so bili z našim zaščitnikom istega stanu. Ko n. pr. Boga zahvalimo za vse milosti, ki jih je podelil sv. Uršuli in njenim tovarišicam, zahvalimo ga obenem za milosti, ki jih je podelil vsem drugim devicam in mučenicam. Ko častimo sv. Elizabeto Turingijsko, počastimo tudi vse sv. žene in vdove; s sv. Janezom Nepomukom častimo vse svete duhovnike in tako storimo pri drugih svetnikih in svetnicah.

Priporoča se, da mesečnega zaščitnika počastimo pred njegovim praznikom z devetdnevnicco ter se mu priporočamo, naj izprosi največjo milost srečne smrti.

Sv. Magdalena Paciška je goreče molila, naj ji izvoljeni svetnik pomaga s svojo priprošnjo pri Bogu, da se vestno vadi v priporočeni ji čednosti.

Sv. Alojzij je prebiral življenje svetnika, da izve, v katerih čednosti se je zlasti odlikoval, da bi ga potem lažje posnemal. V Marijini kongregaciji na Flanderskem je obstojala navada, da so pri shodih trije člani povedali, v katerih čednostih so se njih izžrebandi svetniki vneto vadili, da so si pridobili nebesa.

Sv. Frančišek Borgija je, ko je bil še vojvoda, povabil na praznik svojega mesečnega patrona ubožce h kosilu ter jim osebno stregel.

Vneti častivci svetnikov so sestavili imena svojih mesečnih zavetnikov v litanije ter jih na pomoč klicali v stiski, zlasti ob smrtni uri. O sv. Janezu Berkmansu beremo, da je na smrtni postelji zaprosil, naj mu molijo litanije mesečnih zavetnikov, katerih imena je imel na listkih v knjižici prilepljena.

O nekem sedemdesetletnem starčku beremo tole: Malo pred smrtjo je priznal, da sta imeli žalibog le zadnji dve leti visoke starosti, ko je bil namreč član Marijine družbe, vrednost za večnost; vsa druga leta so bila izgubljena. Ko se mu je bližala smrtna ura, je prosil, naj mu prineso listke mesečnih svetnikov, ki jih je imel nalik rožnemu vencu lepo na traku nabrane; obesil jih je kot dragoceno verižico krob vratu, kakor da bi hotel s pomočjo zvestih priprošnjikov hrabro nastopiti smrtni boj. Neki član Marijine družbe je celo prosil, naj mu dajo listke svetnikov, ki jih je izžrebal in častil, tudi v grob.

Sv. Stanislav Kostka je izžrebal meseca avgusta sv. Lavrencija. Dan pred praznikom se je vadal v pokori in na praznik sv. Lavrencija je prejel sv. obhajilo. Z otroško pobožnostjo je sestavil pismo na preblaženo Devico Marijo ter je v otroški zaupnosti oddal pred podobo svojega zaščitnika sv. Lavrencija s prošnjo, naj on odda pismo in poprosi nebeško Kraljico, da ga za praznik njenega Vnebovzetja vzame k sebi v nebesa. Prošnja je bila uslišana. Na dan sv. Lavrencija oboli sveti mladenič. Bolezen je kmalu stopnjevala in postala smrtno nevarna. Sv. Stanislav je takoj zaznal, da je uslišan. Izrazil se je, da upa, da mu je sv. Lavrencij izprosil pri nebeški Materi Mariji milost, da se na praznik njenega Vnebovzetja že veseli v nebesih. In zgodilo se je tako. Ko je napočil dan Marijinega praznika, je prejel z gorečo pobožnostjo sv. zakramente za umirajoče. Prosil je še, naj mu molijo litanije mesečnih zavetnikov in umrl je presrečne smrti.

Ko častimo svetnike, ne pozabimo pred vsem svojega krstnega patrona. On je bil prvi med svetniki, ki nas je pozdravil kot otroke božje, on je vse življenje in zlasti v smrtni uri naš prijatelj. Bogu všeč in nam v korist je tudi, ako častimo posebno svetnika ali svetnico, do katerega imamo zaupanje.

Sv. Jožefa, zaščitnika umirajočih častimo zlasti ob sredah. Sv. vera nas opozarja še na druge prijatelje božje, na verne duše v vicah. One si ne morejo pomagati, lahko jim pa pomagamo mi, kot udje vojskujoče Cerkve.

Posnemanja vredna je pobožnost sv. Marjete Alakok. "Obiščite," je svetovala novinkam, "vsak

večer duše v vicah v družbi presv. Srca." Darujte božjemu Srcu, kar ste danes z božjo pomočjo dobrega storile in prosite to presv. Srce, da nakloni svoja neskončna zasluženja ubogim trpečim dušam v vicah. Prosite pa tudi, da vam one s svojo priprošnje zadobe milost, da živite in umrjete v ljubezni presv. Srca. Ako rešite to ali ono dušo ubogih jetnikov, si pridobite novih priprošnjikov v nebesih."

Vaja vsakdanjega obiska duš v vicah bo tudi nam dobro došla, ko bomo po smrti slišali glas pravičnega Sodnika: "Resnično povem ti: Ne prideš od tam, dokler ne plačaš zadnjega novčiča." (Mt. 5, 26.)

Nabiraj si sedaj prijateljev, časti svetnike božje in posnemaj njihova dela, da te, ko obnemoreš v tem življenju, sprejmejo v večna bivališča." (Tom. Kemp. 1, 23.)

Uršulinka.

Stric Pavle.

(Iz otroške duše. — Zajel Marin Miha.)

II.

TE in tisoč podobnih slik je vsak dan delalo družčino Jošku v samotni otroški sobi. Očeta svojega se je skoro bal. Vedel je, da je visok in ugleden državni uradnik, in bilo mu je kar neprijetno, kadar ga je — ako je bil slučajno dobre volje — prijazno pogladil po licu ali mu šel z mehko roko preko kodrov. Mama je bila vedno tako zaposlena z garderobo zase in za hčere. Morala je tudi skrbeti, da je bilo za obiske vselej vse pripravljeno in na svojem mestu. Sama je morala nadzorovati, kako so pripravljali mize za pojedino in pregledati, ali je stal vsak kozarec na svojem mestu in se svetil lepo pomit in obrisan. Potem je bilo treba prekladati stole in omare, zofe in naslanjače za večerne obiske, vselej drugače seveda, zato ker je prišlo časih več ljudi, časih manj. Vse to pa da mnogo skrbi in opravka in je Joško lahko razumel, da se mama zanj ne more toliko brigati, kot so se druge mame brigale za svoje otroke. Včasih je bil tudi sam poleg, kadar je mama pripravljala obednico. Pa je bil že neroden tako, da ji je bil vedno pod nogami in siten preveč, da je o vsem hotel vedeti, zakaj da je to in zakaj ono. Zato ga je mama največkrat poslala kar k Lini, češ, da ima Lina čas in da je za to pri hiši. Šel je proč in jokal, ker nihče ni imel zanj časa. Lina pa itak ni znala drugega povedati ko to, da morata biti v taki hiši kot je njihova, oče in mati zaposlena z drugimi stvarmi in se za male otroke ne moreta brigati. Joško seveda ni mogel doumeti, zakaj bi moralo biti tako, vendar ker Lina pravi in ker mama in papan tako delajo, mora že tako biti — si je mislil.

Pa glej: vse se je nekam izpremenilo, ko je prišel stric Pavle na obisk. Stric Pavle je bil mamin najmlajši brat, ki je študiral na visokih šolah v Belgradu in ga doslej sploh še ni bilo na obisk, ker je imel samo počitnice proste, o počitnicah je pa zahajal k morju da si utrdi zdravje, kot so rekli. Joško se je izprva tudi njega bal. Bil je namreč zelo ve-

lik in se je smejal tako na glas, kot se v njih hiši nihče tako naglas smejeti ni smel. Bolan pa gotovo ni bil, ker sicer bi ne bil letal po hodnikih in lovil Joškovih sester iz enega konca do drugega in jih preganjal celo na vrt, da so kar kričale. Mama je sicer rekla, da se to ne spodobi v olikani hiši, a stric Pavle je rekel, da mora biti v mladem človeku življenje in gibanje, da se mlada kri prezgodaj ne strdi po žilah. Ko ga je mama karala zavoljo takih besed, so pa vse tri Joškove sestre ž njim potegnile in je tako mama obmolčala in pustila. Z Joškovi mi brati se je metal in bil z usnjatimi rokavicami. Tudi za Joška se je brigal. Na vrtu so postavili tri droge za gugalnico. Prvi, ki se je moral gugati, je bil Joško. Stric Pavle ga je prijel za rame, ga posadil na desko med obe vrvi in ga privezal preko ramen, da ne bi padel. Nič ni pomagalo, da je Joško kričal strahu in da je mama privihrala na vrt vsa v skrbeh. Joško se je že gugal med zemljo in nebom in veselja ukal, ko je videl, da to ni nič hudega.

V trenutku si je stric Pavle osvojil Joškovo srce. Saj je pa stric Pavle govoril z Joškom tako po domače, kakor da Joško ni otrok, Pavle pa ne gospod. Tako za sebi enakega ga je imel: Pavle njega in on Pavleta!

"Koliko si star, dečko?"

"Jaz . . . jaz . . . Star sem sedem let, gospod!"

"Kakšen gospod!" je zarežal stric Pavle in se delal, da je nevoljen. "Meni reci Pavle, pa je!"

"Bom pa rekel, stric Pavle, ako dovoliš!" je zaprosil Joško.

"Seveda dovolim, lej ga! Sedem let torej! Ne bi bil mislil . . . Lahek si kakor pero! Čakaj, da vidim, kako boš zletel še višje."

In stric Pavle se je vpri z obema rokama Jošku v hrbet, in Joška je odneslo pod nebo. Zrak je zapiskal mimo ušes, zemlja je ostala nekje nizko spodaj, mama je kričala, stric Pavle pa se je naglas smejal. O, to je bilo veselje! Joška je minul strah.

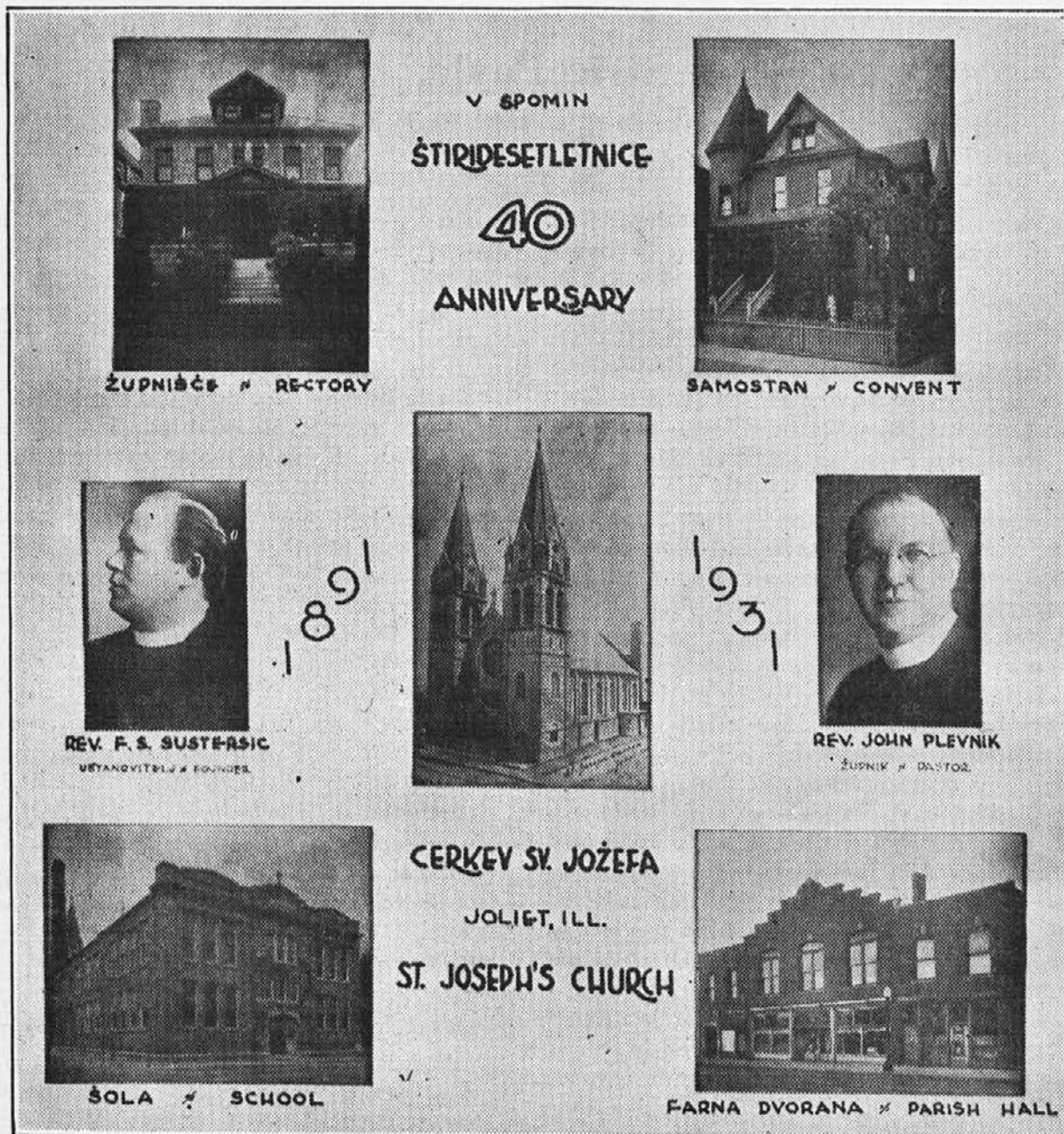
Pogum in samozavest sta prišla, da je kar sam pri-
ganjal Pavla: "Še! Le še!"

Tiste dni je smel Joško sedati stricu Pavlu na ko-
leno in jezdit kakor huzar. Skobalil se je Pavlu na
ramena, tako da se mu je s kolena oklepal pod
pazduhe in se ga držal za glavo. In stric Pavle je
letal ž njim po vrtu, pa se Joško ni bal, kali še da

Joško je bil truden po takem divjanju. Njegov
sicer blede obrazek je kar žarel veselja in sreče.
Stric Pavle se je vrgel v kot zofe, ker je bil tudi tru-
den, mali Joško pa mu je smel zlesti na kolena.

"Joško, ne obešaj se vedno na strica," je svarila
mama.

"Ah, pusti fanta, naj se zabava!" je zavrnil

Posodilo "Glasilo K. S. K. J."

bi bil padel! Mama je kričala z okna: "Pavle! Kaj
pa počenjaš, Pavle! To se vendar ne spodobi! Ne-
haj Pavle!" Pavle pa: "Spodobi?! Kar je zdravo
in koristno, to se vedno in povsod spodobi! Hej! Ga-
lop! Dobro se drži, mladi mož! Junaka napravim
iz tebe!"

Pavle. Joško se je oklepal strica Pavla, se igral z
veržico njegove ure in šepetal stricu na uho:

"Stric Pavle, kako te imam rad! Vedno moraš
ostati pri nas!"

Joškove sestre so se norčevale iz Pavla, da se
mu ljubi noreti in toliko ukvarjati se z "otrokom".

Tudi mama je dodala, da ne razume, kako more biti odrasel fant tako otročji . . . Toda Joško je mirno jezdil stricu Pavlu na kolenu in se še ni nikdar počutil tako velikega in samostojnega. Nikdar še mu ni bilo tako gorko in dobro pri srcu. Ves svet se mu je zdel drugačen, lepši in večji . . . In prvič v njegovem življenju je bilo, da se ni zmenil za Lino, ko ga je tisti večer spravljal spat. Vsi so se temu čudili; saj je bil Joško vendar doslej tako ubogljiv in brez svoje volje . . .

"No, mladi junak, zdaj pa lepo ubogaj in pojdi spat!" je rekel naposled stric Pavle in posadil dečka na tla.

"Ali boš prišel še enkrat k meni, preden zaspiš?" je prosil Joško.

"Ali naj bom tudi tvoja pestunja, kali?" se je prešerno smejal stric Pavle. Ni naravnost odrekel. Na pragu sobe se je Joško še enkrat obrnil, da vidi, če je stric Pavle še tiste misli.

"Ali prideš?"

"No, pa pridem, če se mi bo ljubilo."

"Razvadil boš otroka in potem bomo imeli križ ž njim," je menila mama.

"Je že itak posebnež," je pritrdila ena izmed sester, "vedno je tako tih in zamišljen in sam svoj."

"Kaj ne bo!" je ugovarjal Pavle, "ali je čudno, da je tih in sam svoj, ko se nihče v vsej hiši zanj ne zmeni?!"

Mama je temu ugovarjala in sestre tudi; toda stric Pavle je vedel, kako je in je le zmajeval z rameni.

III.

In prišel je stric Pavle še tisti večer in še marsikateri večer potem, preden je imel Joško zaspati. Ob postelji je sedel in se pogovarjal o samih resnih in zajemljivih stvareh, kot se pogovarja tovariš s tovarišem, enak z enakim. Na to je bil Joško ne malo ponosen.

"V šolo torej še ne hodiš?"

"Ne še. Vladko, dijak, veš, ta me uči."

"Ali se z Vladkom kedaj igrata na vrtu?"

"Tega ne, veš, ker . . . No, ker me Vladko samo uči."

Jošku doslej še nikdar ni prišlo na misel, da bi se kedaj mogel domisliti Vladko, da bi šla igrat na vrt ali skakat ali se lovit. Saj je bil Vladko vedno tako resen!

"Pa mu reci enkrat, da bosta šla na vrt."

"Ne vem, če mu bom mogel . . . In saj bi tudi ne šel. In kaj naj bi z Vladkom počela na vrtu?"

"I, kaj? Pozimi, na primer, bi se kepala in napravila sneženega moža, ki bi imel metlo v roki."

"Ah, to bi bilo lepo! Ampak Vladko bi se najbrž ne hotel kepati. In tudi mama bi ne pustila."

"Počakaj, o božiču pridem k vam na počitnice in tedaj ga bova midva naredila, sneženega moža z metlo v roki! Zdaj pa lahko noč!"

In res je prišel stric Pavle o božiču. Tiste dni se je bilo toliko otajalo, da je bil sneg voljan. Joško in stric Pavle sta se najprej nakepala, da sta bila vsa bela v obleko in rdeča v obraz; potem sta pa začela znašati sneg za moža.

Mama se je prikazala na oknu in prestrašena branila: "Pavle, vsaj ti bodi pameten, če otrok ni!"

"Sva oba!" se je odrezal Pavle.

"Ali ne vidiš, da ima vse rdeče in zabrekle roke? Ozeble mu bodo in potem bo nosil ozeblino vse svoje žive dni. Pustita vendar to!"

"Ah, neumnost!" je odgovarjal stric Pavle. Joško se je smejal. Saj ga vendar ni zeblo v roke, še vroče so mu bile!

Stric Pavle je pograbil dve veliki pesti snega, ga stlačil in vložil. In potem še dve in še dve. Kmalu so bile tu noge, potem trup, potem glava in roke. Za oči sta mu zapičila dva črna oglja v glavo, nos je bil cvek, usta tudi. Zdaj še metla!

"Ali te zebe, dečko?"

"Ah ne!" se je smejal Joško in vlačil polne pesti snega skupaj, da ga Pavle uporabi, kjer bo še treba. Zebe? Poleg strica Pavla naj bi ga zeblo?! Joško se je čutil junaka.

"Metla! Metla!"

Lina je morala prinesti metlo, ker mama in sestre so zmrzovale za okni na hodniku. Bratov itak ni bilo doma, ker jih skoro nikdar ni bilo. Oče pa je bil v pisarni, ker je bil uradnik.

Kmalu je stal sneženi mož v vsej svoji opravi sredi vrta in se turobno oziral gori v okna in pretil z metlo . . . Naposled tudi mama in sestre niso mogle drugače, ko da so se smejale. Malo pomilovalno sicer, kot bi hotele reči: "Taka otročarija! Taka neumnost!"

"Zdaj ga pa bombardirajva!" je dejal stric Pavle. In začele so padati kepe kakor granate v vojski. Ena je zadela v nos, da je klínec odletel. Druga je odbila roko in je mahoma postal iz pogumnega brambovca invalid. Metla se je povescila, ves trup se je nagnil, kajti ena noga je bila napol izpodbita. Hop! Bumf! Junak je ležal na tleh in se razpršil. To je bil halo! Joško se je ugrel, da je bil kar zaripelj v obraz. Vriskal je od veselja in razposajenosti. Saj to je bil pravi turnir in vojska s sneženim vitezom. Razigranost v igri mu je rodila razigranost v domišljiji. Stric Pavle je postal z Joškom vred tudi sam otrok. Zato si Joško ni mogel kaj, da ne bi bil tisti večer, preden je zaspal, objel strica Pavla in mu šepnil na uho, da ga ima tako, tako rad — rajši nego papana in mamu in še celo rajši nego Lino!

(Dalje prih.)

GLASOVI
od
Marije Pomagaj
P. Hugo.

Romarska sezona.

Bolj kot marsikateri narod poznamo Slovenci svojo romarsko sezono. Romanje nam je v krvi. Komaj se je zima poslovila iz dolin in se umaknila v gore, že stopi romarska palica v akcijo. Res, da naš mlajši rod nima več toliko smisla za romarsko sezono, kot ga ima za druge. Malo je krivo pomanjkanje žive vere, malo pa tudi spremenjene razmere. Romanje danes v času železnic in drugih modernih prometnih sredstev zdaleka ni več tako romantično kot nekdanj, ko so romali peš ali z navadnimi kmetijskimi "aksarji", pod vodstvom preizkušenih voditeljev iz ljudstva samega. Ni čuda, da so naši vrli Štajerci, ki jim gre v romanju med nami rekord, do zadnjega časa ostali zvesti starim romarskim običajem.

Tako nekako pred Vnebohodom so se prvič v sezoni začeli zgrinjati skupaj iz svojih zelenih dolin in bohotnih vinskih goric, ter se pojoč in moleč pomikali od ene do druge božje poti, iz Nazareta v Ljubno, iz Ljubnega v Petrovče, iz Petrovč k Sv. Frančišku Ksaveriju, od sv. Frančiška Ksaverija k Novi Štifti. Tu so jo mahnili čez Črnivec na kranjsko stran, kjer so obiskali kamniško Kalvarijo, Homec, Skaručino, Velesovo in še druge. Potem so se namerili proti Brezju. Odtod na blejski otok. Potem dalje na sv. Višarje, kjer je na Vnebohod otvoritveni shod, navadno še v visokem snegu. Od tam so se namerili proti sv. Krvi. Povsod so imeli ali javno, ali za-

sebno pobožnost. Njih voditelji, rojeni kmetski govorniki, so jim navdušeno opisovali vse čudežne dogodke, ki so se godili na dotični božji poti in jih v nemali k zaupanju do Boga, Marije in dotičnih svetnikov. Romanje je trajalo ne samo par dni, ampak tudi po par tednov.

V tolikem obsegu se ta romanja več ne vrše. S starimi izumirajo tisti, ki so jih vzdrževali. A popolnoma prenehala še do danes niso. In ko bodo, bo lepa narodna navada, žarko ognjišče naše vernosti, zapadla zgodovini. Romal pa bo Slovenec še naprej, dokler ga bodo cerkvice bele po naših hribih in gorah vabile in mu pridigale, da je romar skozi solzno dolino proti večnim višavam, kjer so solze nepoznane. Ta lepa in verske pobude polna poteza v našem narodu ne sme biti zabrisana. Če bi se kdaj to zgodilo, bi morali podvojiti svoje molitve zanj, ker bo v nevarnosti za svojo vero, čeravno je romanje le pobožna navada, ki ne veže pod nikakim grehom.

Ni li ta lepa navada med nami ameriškimi Slovenci precej obledela? Meni se vsaj tako zdi. Menim, da se tudi glede vzrokov ne motim. Deloma naša vera ni več tako živa, kakor je prevevala naše stare, deloma pa tu nimamo tistih domačih božjih potov, s katerimi so srca našega naroda v domovini tako zraščena. Sicer nam tudi tukaj ne manjka božjih potov, čeravno niso s tolikimi čudežnimi dogodki iz davnine ožarjeni. Toda domače romarske

pobožnosti se tam redko vidijo in domače romarske pesmi, ki vro iz ginjenih romarskih src, se redko čujejo. Navadno so skupine romarjev premajhne, da bi mogle v morju drugih narodnosti priti kaj prida do veljave, če se sploh morejo uveljaviti. Brez tega pa našega romanja ni, vsaj takega ne, ki nam je nekdanj orošalo oči na starokrajskih milostnih krajih.

Naša čisto slovenska Marija Pomagaj bi edina še mogla vršiti ta romarski apostolat, ko bi se mogel narod od vsepovsod širne nove domovine s tako lahkoto zbirati ob njej, kakor se zbira na starokrajskih Brezjah. Na to pa ni misliti. Eno bi po pravici pričakovali, to, da bi okoliške naselbine, katerih je vendar precej, vzdrževale našo romarsko tradicijo. Ko bi v njih še živel stari romarski duh, bi bili shodi pri naši Mariji Pomagaj vedno lepo in številno obiskani. Ker niso, mi je to dokaz, da nam smisel za romanje gineva in z njim se ohlaja tudi ognjišče naše vernosti. To pa je obžalovanja vredno. Telesno mater, ki je pohitela za svojimi otroci v tujino, gotovo boli, če je od njih hladno sprejeta, znamenje, da ni več tako srčno ljubljena kot nekdanj. Prav tako mora boleti našo nebeško mater Marijo, ali recimo našo Marijo Pomagaj, ki je z Brezij prišla semkaj za nami, če vidi, da niti najbližji nimajo več tistega smisla zanj, kot ga je po pravici pričakovala. Za svoj god 24. maja, gotovo ni mogla biti vesela, ker se ga je primeroma tako

malo njenih otrok spomnilo in se zbralo pri njej. No, sicer pa še marsikje isto doživlja. Domačini in okoličani so bili vedno najslabši romarji.

Kronarca.

Tako imenujejo naši goriški rojaki tretjo nedeljo po veliki noči, na katero je bila kronana svetogorska Mati božja, srce goriške Slovenije. To je njih romarska nedelja. Tudi na naših ameriških Brezjah imamo svojo "kronarco", ki se mora med našim ljudstvom tako udomačiti, kakor se je udomačila in ukoreninila "kronarca" goriških Slovencev. Vsem vam je še v živem spominu lepa slovesnost, ki se je vršila pri naši Mariji Pomagaj po chicaškem evharističnem kongresu, prvo nedeljo v juliju, ko je naš sivolasi apostol ljubljanski, knezoškof Dr. Bonaventura Jeglič, slovesno kronal Marijo Pomagaj na naših ameriških Brezjah, kakor pred leti ono na starokrajskih Brezjah. Spomin kronanja smo sklenili isto nedeljo vsako leto slovesno obhajati.

Ne pozabite tedaj, da je prva nedelja v juliju naša "kronarca". Na predvečer bo na hribu lurška procesija z lučkami, ki je našemu ljudstvu tako draga in v večernem mraku tako skrivnostna. Rev. Odilo, specialist v prirejanju takih pobožnosti, je že zamislil svoj program. Izgovoril si je popolno avtonomijo, ki smo mu jo radi priznali, ker ima žilico za to. Kajpada bo ob tej priliki tudi pridigal. Drugi dan, to je na "kronarco" samo, bo ali v cerkvi, ali pa na hribu, kolikor bo pač ljudstva, slovesna sv. maša ob 10. po starem, ob 11. po novem času. Kdor bo mogel in hotel, bo ob tej priliki lahko kaj pomagal, da čim prej zopet uredimo jezerce in nad njim lurško votlino, kar imamo za najbližjo bodočnost v načrtu, ozir. že v delu, vsaj kar se tiče ureditve jezera. Kajti šele potem bodo

lurške procesije na hribu prišle prav do veljave.

Ko bi vsak naš brezposelni iz okoliških naselbin eno uro na dan pomagal, bi bilo jezerce že letos razširjeno, izčiščeno in pogobljeno. Same nas bo vzelo seveda več časa in truda, ker nam manjka potrebnih tehničnih sredstev. Da pa ne bo treba več let čakati, smo v odvodni kanal položili cevi in jih zasuli. Ko jezerce vsaj za silo razširimo in izčistimo, bomo vodo zaprli, da zopet preplavi gladino. Ker se kaže, da bo letošnje "kebrovo" leto dokaj mokro, je nam ne bo suša izpila. Kadar bomo imeli več časa in daljšo suho dobo, bomo zatvornico zopet odprli in dalje delali. Če se kdo, ki nima dela, boji, da bi znale njegove roke preveč gosposke postati, naj pride k nam. Imamo dosti krampov in lopat. Ako se med tem še ni navadil od "lufta" živeti, ki je pri nas seveda "first class", in voda tudi, mu bomo dali vsaj jesti in streho, če že drugega ne. Pa še za deset let si bo lahko brezplačno zrak in vodo zarental.

V nedeljo, 19. julija, bodo poromali na naše Brezje rojaki iz La Salle, Ill. Njih župnik, Very Rev. Bernard Ambrožič, oče in tajnik Baragove zveze, jih je navdušil za ta dan. Kakor znano, bo istega dne v ljubljanski stolnici enaka Baragova proslava, kakor je bila lani v Calumetu, Mich. Naš narod v domovini bo stopil pred svojega škofa in mu izročil prošnjo, naj stori potrebne korake, da se skoraj otvori proces za Baragovo beatifikacijo. Slavnosti se bodo udeležili tudi člani KSKJ., ki obenem zastopajo Baragovo zvezo. Upamo, da bo predsednik slednje, Mr. Grdina, imel priliko primerno povdariti, da je Baragova zveza med ameriškimi Slovenci to zadovo spravila v tek, nakar se je vnela zanjo tudi domovina. To bo tudi nadalje glavni smoter

njenega dela. Da navdušenje za to plemenito idejo nanovo razvnamemo, se bomo 19. julija na naših Brezjah v duhu združili z rojaki v domovini in si podali čez morje roke za skupno smotreno delo. Zato pa ta dan ne bo samo krajevno lasallsko romanje k Mariji Pomagaj, temveč vseh, ki imajo kaj smisla za take vzore. Pokažimo, da naše lansko navdušenje za Baragovo altarsko čast ni bilo samo slamnat ogenj, ampak žerjavica, ki ne sme ugasniti, dokler se iznad nje ne pokaže Baraga v svetniškem sijaju. Rojaki v domovini pa naj isto nedeljo zakurijo mogočni kres istega navdušenja, ki naj objame celo Slovenijo.

Nova maša.

Že zdaj opozarjamo, da bomo imeli letos na naših Brezjah tudi novo mašo domačega pridelka. Dne 5. julija bo v ljubljanski stolnici prejel mašniško posvečenje klerik našega komisarijata, Rel. Fr. Augustin Svete, ki študira na tamkajšnjem vseučilišču. Pred dvema leti ga je komisarijat poslal tja, da se obenem s potrebno bogoslovno izobrazbo boljše priučiti slovenskega jezika. Forestitski rojak je. Očeta in mater mu je vzela "španska". Ker radi tega doma ni imel prilike slovensko govoriti, pozneje v tujem kolegiju pa še manj, je bilo potrebno, da smo mu dali to priliko se priučiti maternega jezika, da bo mogel med svojim narodom delovati. Za njim polagoma stopa proti altarju njegov rodni brat, Rel. Fr. Andrej, ki bo v jeseni tu v Lemontu zvršil redovni novicijat in nato začel z modroslovjem. Rev. Avguštin bo imel najprej v rojstnem kraju svojih staršev svojo novo mašo, v Borovnici, glavnem mestu cokljarske republike, ki je dala toliko Amerikancev. Kar se jih zdaj mudi v domovini, kakor Mr. Grdina, Mr. Zalar, Rev. Zakrajšek i. dr., bodo 12. julija gotovo

vsi med svati. Kmalu po novi maši se bo novomašnik podal na pot, da v Forest City zapoje novo mašo, kjer živi eden njegovih bratov in več sorodnikov. Tam bo nova maša 9. avg. Okrog velikega šmarna pa jo bo zapel v Lemontu, kjer bo potem ostal še eno leto, da izvrši zadnje leto bo-

rejši srkajo sveži zrak ali pa še kaj družega, mladina pa se podi po bujno zeleni travi. V ponedeljek sem pa jaz za neplačanega "rubbishpickerja", ker ljudje mislijo, da so v "forest preserve", kjer je eden nalašč zato nastavljen in plačan, da pobira razmetane prazne škatlje in drugi pa-

kateri rad poromal in se proti večeru telesno in duhovno pomlajen vračal zopet v zaprašeno, v materializem zakopano mesto. Šele potem bodo naše Brezje prišle do svojega pravega poslanstva.

V tem času nas je obiskalo več manjših skupin in posamez-

Portretiral Božidar Jakac.

Mr. Anton Grdina, častni član našega reda in predsednik Baragove Zveze.

goslovja. Naše častitke k dosegi vzvišenega vzora in: Na veselo svidenje!

Vsi so prihajali . . .

Nedeljske popoldneve nismo nikoli sami. Zdaj zdaj pridrvi kak avto s chicaške ali jolietške strani in zavije na hrib, kjer v zenci hrastov izvagonira kako družino ali drugo družbo. Sta-

pir, ki so ga pustili razni družinsko "piknikarji".

Društvenih piknikov do sedaj ni bilo in menda jih tudi ne bo dosti. So presuhi časi, ne na dežju, tega imamo dosti, ampak na denarju. Sicer bo pa hrib ob jezercu le začasno služil temu namenu. Ko zgradimo in uredimo lurško kapelo, bo to izključno romarski hrib, kamor bo marsi-

nih častnih gostov. Poljski župnik, Rev. Chyla, h kateremu hodimo ob nedeljah na pomoč, je pripeljal pod vodstvom sester svoj osmi razred, ki se je cel dan izvrstno zabaval na hribu. Rdečih lic je mladina proti večeru zapuščala hrib, vsa razigrane volje. V ponedeljek, 15. jun., je pa Rev. Anzelm Murn, župnik sv. Štefana v Chicagi, istotako v

spremljstvu sester pripeljal pokazat, kaj je letos pridelal. Prišli so njegovi letošnji graduanti, katerim so se pridružili še ministri. In zopet je bilo rajanja na cente.

Izmed častnih gostov naj omenimo Rev. Jerneja Ponikvarja, župnika sv. Vida v Clevelandu, ki nas je po jolietških slavnostih obiskal. Z njim mi kajpada ne moremo konkurirati. Naša cerkva je v primeri z njegovo, ki jo bo imel letos pod streho in v kateri bo imel svoj srebrni mašniški jubilej, betlehemski hlevček proti jeruzalemskemu templju. Ob isti priliki se je oglašil pri nas Rev. John Novak, slovenski župnik z Willarda, Wis., ki se je kot rojak Rev. Plevnika tudi udeležil jolietških slavnosti. Pa znanega pevcu Mr. Germa iz Puebla smo videli isti dan tu. — Čudno se nam je zdelo, da so naši ptički kar naenkrat utihnili. Menda so ga izpazili in se zbalii njegove kritike. Pa še na en obisk ne smemo pozabiti. Iz Chi-

cage sta prišla na zlati "honeymoon" tamkajšnja splošno poznana in spoštovana Mr. A. Šinkovec in njegova zlata nevesta, Mrs. Terezija Šinkovec. Zjutraj sta bila pri sv. Štefanu pri polni cerkvi prijateljev in znancev še enkrat slovesno zvezana. Z njima so vsi otroci in več sorodnikov prejeli sv. obhajilo. Popoldan pa sta prišla po Materin blagoslov, da bi še nadalje tako srečno vozila, kot sta doslej in enkrat privozila tja, kjer se vsi pošteni zakoni sklepajo, v — nebesa.

ČČ. GG. DUHOVNIKOM V DOMOVINI.

Čč. gg. duhovnike naročnike Ave Marije v domovini opozarjamo na sledeče:

1. Naj se v katerikoli zadevi lista obračajo na naslov: Dr. P. Gracijan Heric, O.F.M., Collegium Antonianum, P. Št. Vid nad Ljubljano.

2. Dokler od tam ne dobijo nakazanega, kaj naj za naročnino

Darovi in drugo.

Rev. Benedikt Hoge, upravnik.

Za Ave Marijo in šmarnice so darovali:

M. Kupina \$1.15, M. Pešič \$2, M. Skulj \$1, A. Kostelec \$1, T. Skryance \$1.75, J. Polancic \$2, F. Ivancic \$5, K. Pavlic \$5, D. Buceneli 50c, Mrs. Virant \$2, I. Jevnik \$2, M. Svete \$1.50, L. Pazdertz \$1, L. Piks \$2, M. Sivic \$5, M. Slivnik \$2, I. Trunkle \$3, A. Kump 50c, K. Kastelic \$1, F. Jalehar \$5, A. Banks \$1, A. Nemanic \$1, M. Flajnik \$1.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

J. Gerbetz \$10, J. Pintar \$20, M. Hebein \$10, M. Svigel \$1, T. Gelac \$10, M. Jurko \$10, M. Pavlesic \$10, F. Burich \$10, F. Sušter \$10, F. Ambrose \$10, A. Banks \$1, F. Globokar, \$10.

Za kruh sv. Antona so dali:

M. Novlan \$1, J. Buragstaler \$1.50, M. Prasnkar \$1, K. Cesar \$1, B. Notar \$3.25, F. Oblak 50c, M. Sivic \$1, F. Skulj \$1, J. Starasinich 50c, M. Baule \$3, J. Kastelic \$1, A. Požun \$1, I. Artac \$1, A. Intihar \$1, J. Mevžek \$1, F. Russold \$1, L. Rupert 25c, M. Mulc \$1, F. Kokel \$1, G. Globočnik 50c, E. Pašknam \$1, G. Jacksho 25c, M. Kandare 50c, A. Plemel 50c, J. Kastelic \$1, P. Rus 50c.

Za Baragov sklad so poslali:

J. Frank \$1, T. Gelač \$2, F. Babich \$5, M. Novak \$1, M. Flajnik \$1, J. Katelic

\$1, J. O'Korn \$5.

Za lučke so poslali:

M. Novlan \$1, J. Malneritch \$1, A. Skerbel \$1, J. Lamsek \$1, J. Buragstaler \$1, M. Prasnkar \$1, M. Tomsic \$1, M. Kavčič 50c, A. Halas \$1, M. Judnich \$1, M. Greven \$1, M. Pešič \$1, A. Turk \$1, K. Cesar \$1, A. Miller \$1, B. Notar \$5, J. Zajnar 50c, F. Beguš 20c, M. Jast 25c, A. Rajer 25c, K. Krivitz \$1, M. Hribar \$1, T. Zdesar 50c, K. Kolar \$3, M. Smith \$1, E. Komin \$1, F. Marolt 50c, M. Kremesec \$1, A. Oswald \$1, M. Zakrajšek \$2, F. Oblak \$1, H. Gainer \$1, K. Judnič \$1, M. Zore \$1, M. Sivic \$1, M. Ramuta 50c, F. Muren 50c, F. Novak \$2, A. Russ \$1, A. Remsko \$1, F. Skulj \$1, A. Zore \$1, J. Starasinich 50c, H. Marn \$1, J. Tomasetig \$1, J. Cercek 50c, M. Dultz \$1, U. Kusar \$1, N. Badovinač 50c, F. Holst \$1, G. Kotze 50c, A. Zupančič \$1, K. Gersick \$1, M. Usnick 30c, J. Kastelic \$1, F. Wehar 50c, Mrs. Ozbolt 30c, F. Ulcher 50c, F. Kovacic \$1, M. Gostič \$1, Mrs. Pristavec \$1, M. Skube 50c, M. Zavrl 20c, F. Pancar \$1, M. Cir 50c, Mrs. Peternel \$1, Mrs. Kosten \$1, A. Tezak \$2, M. Podgorelec 25c, J. Fajfar \$1, M. Sredensek in F. Kavsek \$1, A. Pasarich 50c, L. Krall \$3, M. Schmitt \$1, J. Kokolj \$1, A. Mat-

opravijo, jih ni treba nič skrbeti.

3 Tisti, ki so svojo dolžnost opravili, preden so bili od tam obveščeni, imajo naročnino za tekoče leto poravnano.

4. Z naročnino je plačan tudi Koledar Ave Maria. Tedaj zanj nimajo nikakih posebnih obveznosti.

Toliko v pojasnilo na razna vprašanja. Upravništvo.

ZAHVALA.

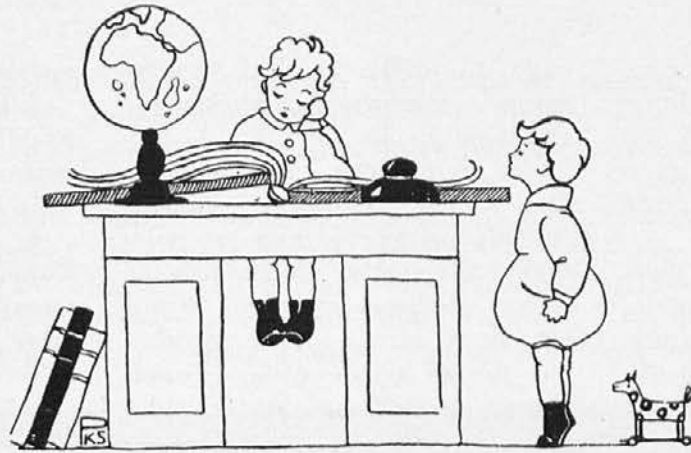
Tem potom se najlepše zahvaljujem vsem posameznikom in družinam, ki so mi zelo veliko dobrega storili za časa mojega potovanja kot zastopnik Ave Marije ter mi tako nesebično šli na roko. Njihova imena ne bom daljal v javnost, ker vem, da jih ima dobri Bog vsa zapisana v knjigi življenja. Pri vsakdanjih svetih obhajilih se jih bom spominjal ter prosil božjega blagoslova nanje. Vsem kličem iz dna svojega srca: Ljubi Bog Vam stoterno poplačaj z nebeškimi darovi! Br. Antonin, O.F.M.

L. Piks \$1, T. Fear \$1, A. Verbanec \$1, kovich \$1, M. Smrekar 50c, A. Tomsic \$1, M. Slivnik \$1, K. Tomazich 50c, I. Trunkle \$1, A. Vogrič 50c, T. Kremesec \$1, A. Zobec \$1, Mrs. N. \$1, M. Vidmar \$1, F. Lagar \$1, A. Banks \$1, M. Zagorce \$1, V. Ruppe \$1, M. Willer \$1, M. Jakopic \$1, A. Higlitz 50c, F. Kvaternik \$1, P. Strnad \$1, M. Pavlesic \$5, L. Rupert 25c, M. Mulc \$1, B. Kolbezen 25c, M. Pike \$1, F. Lousin \$2, M. Kastelec \$2, M. Vojda \$1, B. Globočnik \$1, M. Božičovec 10c, A. Plemel 50c, J. Kastelic \$1.

Za sv. maše so darovali:

E. Komin \$2, M. Smith \$1, G. Zlerna \$2, T. Zdesar \$2, M. Hribar \$1, K. Cesar \$1, M. Pešič \$2, P. Kobal \$1, A. Skerbel \$1, K. Malneritch \$1, M. Zakrapek \$1, I. Hocevar \$1, F. Dovrinec \$2, K. Judnič \$1, A. Pierce \$1, M. Juričič \$5, M. Babič \$2, J. Starasinich \$1, A. Zore \$1, M. Lunka \$1, J. Frank \$1, J. Klepac \$1, T. Panion \$2, Mrs. Ozbolt \$1, A. Požun \$1, F. Kovacič \$9, K. Žagar \$2, M. Ušeničnik \$1, A. Urick \$1, G. Kotze \$2, J. Kirn \$1, J. Kirn \$3, M. Dultz \$2, J. Drčar \$1, J. Tomasetig \$16, M. Skube \$3, R. Markel \$1, Mrs. Zaic \$1, Mrs. Gerbec \$3, A. Tezak \$1, J. Fajfar \$1, po P. Odilo \$14, U. Konda \$1, (Dalje prihodnjič.)

AVE MARIA

NAŠI MLADINI

CHRISTIANIZATION OF THE SLOVENES

(Fr. L.)

AS we all might be aware, the Slovenes in their origin were pagans and it was only gradually that this Slav nation transformed into a strong and lasting Catholic country. This gradual revolution however was brought about by the influx missionaries from three distinct and specific localities.

Of the entire Slav nation which numbers some 200 millions, the Slovenes form one of the smallest, boasting of about 2 million inhabitants. The others comprising the Slav nation are the Russians, Polish, Bohemians, Serbs, Croats, Bulgarians, Slovaks and Lusatian Serbs.

As to the continent inhabited by the Slovenes, Carinthia and Panonia are especially and particularly well known. The former, owing to its northern position, was christianized by missionaries from German territories, principally, Bavaria and Salzburg. The establishment of the Church in Panonia, however, was due to the coming of missionaries from a twofold point: Aquilea and Byzantium. Just in what manner this conversion took place shall be described in the following paragraphs wherein the developments of the true faith in Carinthia and Panonia are minutely dealt with.

It was about the year 630 that the first light of The Truth dawned upon the Slovenes inhabiting the land known as Carinthia. It was in this year that St. Amand, the Apostle of Belgia, prompted by the desire of martyrdom, came to the land of the Slovenes. But he soon returned to his country. A few years later he was succeeded by St. Rupert. This holy man, through his patient labor and untiring zeal baptized scores of the natives and even erected a church. The faith seemed to have taken firm rooting, but, alas, after the death of the saint (c. 718), a vehement uprising arose which resulted not only in the destruction of the church but carried with it the note of discarding the new faith.

In the year 748 the ruling hand, Borut, called upon the Bavarian power for aid against the heavy

onslaughts of the Obre. This proved for the Slovenes the influence which was to bring on a more firm realization of religion. The Obre were repulsed. In recognition of the Bavarian aid, Borut sent, among other Slovenes, his son Gorazd and his nephew, Hotimir, to the royal court of Bavaria. Here, these two were well-grounded in christian principles which later was to aid the influx of christianity on a large scale.

In 750, Gorazd ascended the throne and for three years held the governmental reins. His christian learning showed itself in the rapid and great strides the Church progressed. But true advancement was made during the regime of Hotimir who succeeded Gorazd. This leader begged Archbishop Virgilius of Salzburg, who with Tassilo II, had done much to further the christian cause in the Slovene districts, to come to Carinthia. But the prelate instead appointed the auxiliary-bishop Modest. This virtuous man accomplished much among the Slovenes. Many of them were baptized, churches erected, and priests invited.

The death of Modest, the Apostle of the Slovenes, whose body was interred in the church "Gospa Sveta", one of the many which he founded, saw the opposing factions rising to undo his labors. And after the passing of Hotimir (769) the pagan party came into power. They banished the German missionaries believing that they had come not to teach the true, saving faith but rather to slowly place them under the yoke of German rule.

Again Tassilo II, interfered and quieted the revolt and brought new preachers into the land. On the throne he placed a christian, Volkun, under whom the new faith was greatly furthered. Among his successors, the best known is Blessed Domitian (Ingo) whose epitaph tells us that conversions affected by him were very numerous.

Less historical facts concerning the christianizing developments among the south-eastern Slovenes of Panonia is known to us than that of the Carinthians. Even before the long sojourn of St. Methodius in the Panonian country, missionaries had entered from Aquilea. From this locality the out-

standing mission worker was the Patriarch of Aquilea, Paulinus II (d. 802), who is also hailed as the Apostle of the Slovenes. His particular field of labor was Panonia. Being well educated in theology he ably defended the Church against the heresies of his time especially that of Adoptianism. It may be well to mention that at this time a serious wrangling arose between Salzburg and Aquilea concerning whose jurisdiction the Slovenes were to be ruled. It

the Slovenes first heard the Word in their native tongue as preached by the Apostles of the Slavs, who were well versed in the Slavic languages. Multitudes of Slovenes came hither to listen to their sermons. They left promising to return after their visit at Rome. But Methodius alone returned, Cyril having died at Rome (869). And owing to the disturbances among the Moravians whither he was bound he was forced to remain with the Slovenes

Holy Trinity Church, Indianapolis, Ind.

was settled in the year 811 by Charles the Great who determined at Aachen that the border line was the Dravo from its mouth to its outlet.

About the year 866 Pope Nicholas called the two missionary brothers Sts. Cyril and Methodius, sons of a Thessolonian Greek, to the Eternal City. On their way they spent some time with Kocel, a Slovene prince of Panonia. And it was here that

for a number of years (c. 869-875). At the request of the Slav princes, Rastislav and Svatopluk and the Slovene prince, Kocel, Pope Adrian II formed an archdiocese of Moravia and Panonia; made it independent of the German Church and placed Methodius as Archbishop.

Although Christianity had been introduced before the coming of Cyril and Methodius, yet to St.

Methodius belongs the glory of placing the new faith especially among the Panonian Slovenes on a very firm basis. His wonderful ability to organize as well as to speak the Slavic tongues made his mission work among the Slovenes a great and lasting success. To substantiate this fact we can readily glance at the latest religious statistics. The Slovenes number about 2 million in round figures and of these the greater number are Catholics.

PAGAN

By La Sallita

Pagan, a small town in Virginia, was just exactly what its name represented — pagan, unreligious — with the exception of one Protestant church, Pagan couldn't boast of any other religious house. Those who attended this one church were few and far between.

It came to pass that Dr. William Christian and his family were forced to move to this God-forsaken town, because of Mr. Christian's connection with the new railroad that was being run through Pagan. Being a good Catholic, it was Mr. Christian's question as to a Catholic church in Pagan that aroused the curiosity of the inhabitants of the town. They began to wonder who this man might be who was inquiring about a Catholic church, a church that they, heretofore, had not even heard of. They realized that Mr. Christian must be an influential man to be connected with the new railroad. They thought that they would be doing him a great favor by pointing out the one and only church that the town vaunted about.

"Bosh," exclaimed Mr. Christian. "That's a Protestant Church. Did you think for a moment that I would be so quick to poison my children's minds. Thank God, that they were brought up properly. As for Pagan not having a Catholic Church, I consider it my duty to procure the services of a missionary. This ought to be a good place for quite a few conversions, and besides, my children must go to Confession every week."

"That's all humbug," put in Mayor Greene, the town official, "I mean, the religion that you are talking about."

"There is absolutely no humbug about it at all. I intend to carry out my plans, and Father Tesler will be here Saturday. I know that he will not fail me when I explain the situation to him!" Mr. Christian walked away with a determined air.

Mayor Greene looked after his new resident with a look of blank amazement. He couldn't understand why Mr. Christian should put religion above everything else in considering the residential qualities of a town. Of course Mr. Greene couldn't understand, for he was a pagan himself.

"Whatever he meant by conversion, I don't know," muttered Mr. Greene. "I'm beginning to think that there is going to be something doing in this village, and real soon too."

When Mr. Christian arrived home he immediately sat down and wrote a letter to his old friend, Father Tesler. He explained the circumstances, a small village with about five hundred inhabitants, populace having hardly any religion at all, closest Catholic church within a radius of one hundred and fifty miles, a good place to begin a mission, with chances of getting quite a few conversions. When that letter was written, Mr. Christian gave a sigh of relief. He had accomplished something — something that would bring, no doubt, very good results, in the eyes of his Lord.

Just how he was going to get conversions was still an embryonic idea, one which would have to be worked out. Nevertheless he was going to wait for the arrival of Father Tesler on the morrow, and they would discuss the subject.

The village store, which was the common meeting place for the town folk, was the scene of a lengthy discussion that evening.

"Now, what do you suppose Mr. Christian means by the Catholic religion?" asked Joe Baker, the town blacksmith. Al-

though automobiles were invading the town, old Joe still kept up his old blacksmith shop.

"Good grief!" put in Cyrus Waller, the town's truck gardener. "Don't ask me. I've been raised in this village and the only church I have ever heard about is the one up on the hill."

"This preacher, or whatever he is, is due to arrive to-morrow, isn't he?" asked Joe Baker.

"Yes," put in Tubby Mack, the butcher's boy. "He is coming on the 9:45 train that stops at the junction. Mr. Christian is going to meet him with his car, at least that is what little Willie Christian told me. I'm just dying to see what he looks like, ain't he?"

"I wonder where he will hold his services," drawled out Cyrus Waller. "There ain't no place in this town for his use. I think that he will change his mind and go back."

"Oh! No he won't," interrupted Mr. Christian, who had walked into the store unobserved and had heard a part of their conversation. "Father Tesler will remain, I know he will, and I am going to give up a room in my own home where he can hold services."

"In your own home?" chorused the crowd in unison.

"Yes, in my own home — that is, for temporary use," said Mr. Christian. "You are all welcome to come to the services whenever you wish. Father will say Mass every day and on Saturdays he will conduct a special school for your benefit."

"A school," echoed Cyrus Waller, "Now who do you think would go to school at my age. I'm going to be fifty three next month and I've been through school long ago."

"I see you do not understand" explained Mr. Christian. "The school that I am referring to, is, in reality, a class for instruction in the Catholic religion. When the time is ripe you will be able to receive the Sacraments. Then, and only then, you will be able to say that you are a real Catholic in every sense of the word. By the way, have you any nails in stock?" he asked, turning to the storekeeper. "I want to get an altar ready for Father. I know that he will be tired when he gets here."

"Yes, I have" said the storekeeper. "What size of nail did you want?"

After stating the size and getting his package, he walked out of the store and made his way home. That night before he went to bed he erected a temporary altar in his living room.

"That's that," he said. "Father Tesler will be pleased when he sees everything is in readiness. As for supplies, he will bring them along."

With a satisfied smile Mr. Christian went to bed. The next morning he was up bright and early, as was his wife and children.

"Father Tesler will be here soon, Helen," he said, speaking to his wife, "be sure you have a good breakfast ready. As for you young 'uns, you had better behave as you should." Thus he spoke to his three children, Willie, Jr., Helen and Marie. All had made their Sacraments and had been receiving their education in parochial schools. As for a school now, Mr. Christian could do nothing else but send them to a public school. That was one of the prime reasons why he wished to have Father Tesler in their midst.

With the arrival of the Catholic priest, services were begun in the Christian home. If for no other reason except curiosity, it was noted that the services were always well attended by the town folk. Father Tesler was receiving more catechism students than he ever dreamed of, mostly children. Not that the parents of these children forced them to go but because of their association with the Christian children — and, as you know, children are more easily convinced than their elders.

It was a beautiful sunny day in June that Father Tesler gave First Communion to twenty three boys and girls, ranging in years from seven to eighteen. There were also twelve older people, most probably fathers and mothers of some of the children communicants. He promised these people that he would make it possible for them to receive the sacrament of Confirmation the next year. The results were very astonishing — even more so, when little Tubby Mack, the Butcher's boy was run over and killed instantly. The impressive Catholic burial services tended to bring the light of truth to some of the peoples, minds. After this the people flocked for instructions in such throngs that it was

necessary to wire the Monastery for assistance. The Christian living room was much too small to suit the needs of the priest so a temporary chapel was put up, financed by none other than the ever faithful and good Mr. Christian.

Three years have elapsed since Mr. Christian's arrival in Pagan. He is now the most admired man in town. He preferred to stay in Pagan than go back to his old home town, even if the railroad was now complete. He felt an attachment to the place. That is why the town committee-men decided at their council meeting to re-name the city. It, in reality, was no longer pagan, so why call it so. In picking out a name many were suggested but none was received with so great an enthusiasm as was that, which was brought up by Mayor Greene—Christian, Virginia.

LEGENDS OF ST. FRANCIS.

AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovenian

By Albina J. Wahcic

(Continued.)

But the little woman who knew the saint well for he often passed her hut, rose to her defense stolidly:

"What dost thou think, Francis, thou blessed one! Thou seest how old and weak I get, from day to day. Each day I am ready for death and I should offend the too-good God and sweetest Virgin!"

"I thought so, too, I did not think it possible," the saint affirmed. "And yet, tell me at least, why are you sad?"

"And why should I not be, when my olive tree has withered. There are four of them in front of my house, yet the most beautiful and until now the most abundant in fruit, did not bud forth in spring. It is as dry as the road there in the middle of a hot summer."

"O mother Agnese, surely that is not such a misfortune to cause such heavy grief."

"How so that it is not a misfortune? Should I buy oil? With what? And what could I offer the Madonna in Foligno? The other three do not supply even my home were they ever so fruitful."

Bethlehemski otroci čestitajo svojemu župniku
Fathru Edigiju h godu.

"The Lord will bless them for you, mother Agnese, and there shall be enough for all."

Yet these words brought no comfort to the old woman. She sat down upon a low bench by the hut and wept bitterly, as if all her children and grandchildren had just died.

Francis grew truly frightened at such uncontrollable grief.

"With children and old age a person must have patience," said he to himself. "Nothing else will avail but to beg the Lord God to help her, poor woman."

And lovingly and courteously as if addressing a noble dame he asked: "Pray, show me the tree, mother Agnese."

The old woman rose quickly and walked around the corner ahead of Francis; but continued her weeping as if following the funeral cortege of a dear one.

In the garden behind the hut Francis saw, that the largest of the olive trees was indeed completely withered. The other trees were gayly resplendent in green, partly in bloom, but the aged one stood bare and mournful amongst them, a corpse midst foliage and bloom.

Francis raised his eyes to the clear Spring sky and from the depths of his heart he prayed: "Help, merciful Lord God and Blessed Virgin."

He approached the tree, embraced it in firm and strong embrace, that the trunk of the tree must have felt under the heavy habit the beats of the warm heart so disturbed by the aged woman's tears and in compassion for the poor little woman.

"O sister olive tree, which the good God had so blessed, that through your branch he announced to father Noe, rescue from suffering and death, pray, awaken! As the Lord God at creation called thee into life from unknown source and from the power of the earth, so now may thy roots take life and new vim from our mother and sister earth. Let thy dead veins open anew, may vital sap flow up to the topmost branch. I adjure thee, by the love of our Lord Jesus Christ, Who raised the dead to life, fed the hungry and gave drink to the thirsty: live, bud forth. Harbor and feed this poor woman!"

Then Francis felt, how everything in the tree trembled from the roots up through the limbs to the uppermost branch, as if suddenly a wave of life sprang through all the thousands of veins. And he embraced the tree still more closely, that it might feel yet more the life giving power of his loving heart, that it might in yet greater measure share in the blessings of his bountiful lily hands.

The olive tree trembled as if a mighty breath of wind had shaken the mournful, dry, branches and the dead trunk. (To be continued.)

PISMA.

7 A. R. I., Mt. Assisi.

Dragi striček:—

Zopet se oglašim v Vašem listu in mislim, da je to zadnjič, ko Vam pišem od tukaj. Grem namreč domov na počitnice. Tudi od doma se bom oglasila.

Zadnji teden smo imeli "examinations", zato lahko grem 10. junija domov. Deklice tukaj komaj čakajo, da gredo delat na njivo. Jaz bi tudi rada šla z njimi, ampak moji starši imajo tudi precej dela doma, zato jim grem pomagat.

Ker nimam drugega posebnega za pisat, končam svojo pismo.
Lepo Vas pozdravlja, **Emily Adamič.**

7 A. R. I., Mt. Assisi.

Dragi striček:—

Zadnjič Vam nisem pisala, a mislim, da je že čas, da se zopet oglašim. Tukaj na gričku Assisi smo vsi zdravi in veseli. Povedati Vam moram, da smo imeli "examinations". Kmalu bomo imeli tu "Summer Vacation". Moja sestra Olga bo tudi prišla semkaj.

Mislim, da bo naš profesor prišel le še dvakrat. Potem pa do septembra nič več. Vreme je sedaj lepo.

Zdaj pa lepo pozdravim Vas in vse na "kornerju". Nimam nič drugega za pisat. Prosim, molite zame.

Josephine iz Jolieta.

Lemont, Illinois.

Dragi striček:—

Lepi mesec maj je sicer že minil, in odšle so tudi lepe šmarnice, vendar je Marija vseeno z nami. Sedaj obhajamo ravno lepi mesec, ki je posvečen presv. Srcu Jezusovemu.

Zadnji teden smo imeli "final examination" in zopet so tu počitnice. Sedaj bomo šle delat na njivo. Tega se precej veselimo, ker imamo blizu jagode, ki bodo kmalu zrele.

Rada bi videla, da bi šli dnevi hitro do 15. avgusta, zakaj tistega dneva že komaj čakamo.

Prosim molite, da bom stanovitna. Lepo Vas pozdravlja
Frances iz Jolieta.

7 A. R. I., Mt. Assisi.

Dragi striček:—

Zopet se oglašim na našem "kornerju". Mesec majnik je že minil; dobili smo pa drug lep mesec, ki je posvečen presv. Srcu Jezusovemu. Sedaj molimo devetdnevno pred praznikom presv. Srca Jezusovega.

Komaj že čakam, da bomo šle dol na njivo, okopovat krompir in koruzo. Jagode so že zelene, v par tednih bodo lepo rdeče.

Pa kaj še! "Examinations" smo imele. Mislim, da sem prišla skoz "allright". Naš "Profesor" bo še prišel dvakrat, potem pa nič več do septembra. Mislim, da je to vse za tokrat. Pozdravljam Vas in vse, ki čitajo list Ave Maria. Prosim, molite zame.

Veronica iz Chicago.

Lemont, Illinois.

Dragi striček:—

Že dolgo časa je, odkar sem se oglasila v Ave Maria. To pismo ne bo dolgo zato, ker nimam dosti časa za pisat. Moram Vam povedati, da sem bila prav vesela, ko sem videla svojo sestro in očeta, ki sta me prišla obiskat.

Zadnji teden smo imeli "examinations". Kmalu bomo imeli "Summer vacation". Mislim, da bo profesor prišel še samo dvakrat. Tukaj na gričku Asizij sem zdrava in vesela.

Lepo Vas pozdravim, **Josephine iz Whitinga.**

7 A. R. I., Mt. Assisi.

Dragi striček:—

Vesela sem, da niste vrgli mojega pisma v koš. Rada pišem slovenska pisma, da tako ne pozabim jezika svojih dobrih starišev.

Letos ne bom šla domov na počitnice. Me postulantinje moramo ostati tu in se pripravljati na sprejem v novicijate.

Dne 15. avgusta bomo dobile redovno obleko. Preoblečenih nas bo 14 deklic. Pred preobleko bomo delale duhovne vaje.

Celih osem dni bomo morale molčati. Precej bo hudo — a bo že šlo.

Lepo Vas pozdravlja,

Mary Šircel.

7 A. R. I., Mt. Assisi.

Dragi striček:—

Zopet se oglašim v Vašem listu. V zadnjo številko nisem nič pisala, ker nisem vedela nič novega poročati. Sedaj pa vem, ker bo kmalu konec naše šole. Smele bomo iti delat na njivo, pa tudi malo jagode pokusit. Samo še enkrat se bom oglasila kot učenka v Ave Maria, a potem bom pa novinka. Kot taka se bom učila, kako mora živeti redovnica.

Lepo Vas pozdravlja,

Metka iz Jolieta.

Lemont, Illinois.

Prečastiti gospod:

Mislim, da je že zopet čas, da se oglašim.

Imele smo "Examinations" in zdaj bomo imele "Summer Vacation." Gee! kako "good times" bomo imeli "up the hill." Kmalu bodo prišle tudi naše sestre iz Bethlehem.

Zdaj pa Vam morem povedati, da bomo kmalu šle "down the field" za strawberries.

Nimam več za pisat. Zdaj pa lepo pozdravim Vas ter tudi mojega ateka.

Prosim molite zame.

Martha iz Bethlehem.

Lemont, Illinois.

Dragi striček:—

Zdaj pa ne obhajamo več šmarnic. Marijin mesec je minul. Imamo pa drug mesec, junij. Kakor smo v mesecu maju častile Mater božjo, tako častimo sedaj presv. Srce Jezusovo.

Zadnji teden smo imeli "final examinations". Šlo je še precej dobro. Lani sem šla o počitnicah domov, a letos ne bom več.

Vas in vse, ki čitajo list Ave Maria lepo pozdravlja,

Stephanía iz Sheboygana.

Aurora, Minn.

Dear Father:

We had a successful mission and everyone liked it, because it was in Slovene. We went to church at half past seven in the morning and it lasted until eight o'clock, and at night we went to church at half past seven and we came out at ten o'clock. When we went to Holy Communion they sang songs, such as "Angelsko češčenje", "Veš, o Marija", "Dearest Mother", and pesmi pri litanijah.

And so our mission lasted thru the whole week, and we are sorry that the priest left us.

Pretty soon they will paint the church to make it very attractive. That's all for this time.

Yours truly,

Rose Zupancic.

Cleveland, Ohio.

Rev. Dear Father:

This is the first time I have written for the magazine, Ave Maria. School will be out in a few days and I hope to pass. I would like to write this in Slovene but I do not know how.

We have a very good priest at St. Vitus' Church. His name is Father Ponikvar. We celebrated his Silver Jubilee last Sunday, June 7, 1931. They had a parade and banquet in honor of him.

I am sending my best regards to my sisters. They are Barrie Sisters, Ewolda and Samuela.

Yours truly,

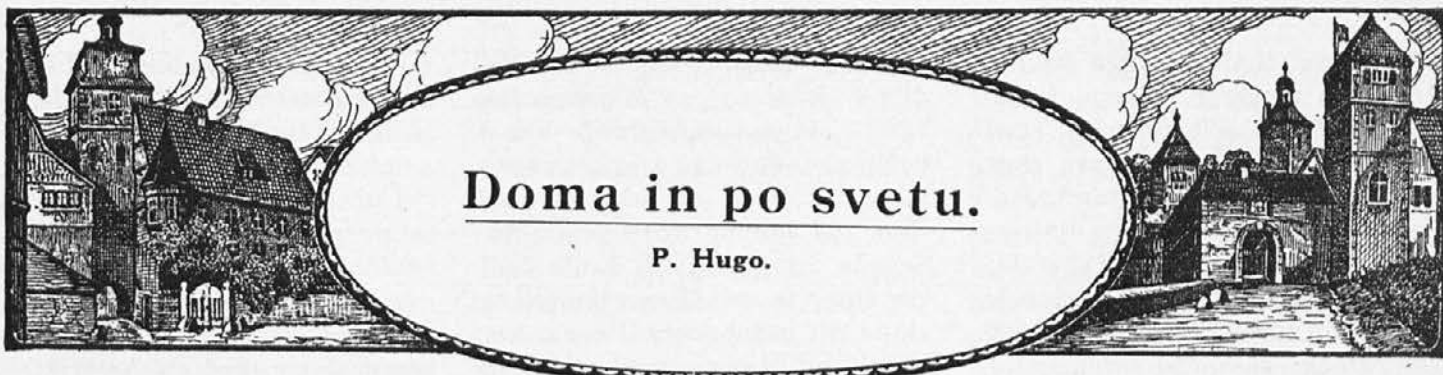
Alexander Stragisar.

Z ladje Ile de France, 9. junija 1931.

Ljubi striček:—

Na potu v domovino se hvaležno spominjam čč. šolskih sester na šole sv. Petra v Steeltonu ter jih vse prav lepo pozdravljam. Ravno tako pozdravljam tudi svoje součence iz četrtega razreda. Povem jim, da smo se na širokem morju precej zibali, vendar ni bilo prehudo. Jaz sem vedno zdrav. Najlepše pozdrave izročam svojemu očetu in bratu ter vsem znanim, zlasti pa še Vam, dragi striček.

Joseph V. Zlogar.

Doma in po svetu.

P. Hugo.

Smrt plemenite žene.

V Chicagi je 3. junija umrla na posledicah operacije Mrs. Antigona Kolombatovič, soproga jugoslov. generalnega konzula Dr. Kolombatoviča. — Bila je rodod Rusinja, po veri pa pravoslavna. Slovenska javnost je postala nanjo pozorna, ko je rajna začela pisati v glasilo naše Slov. Ženske Zveze. Kar osupnilo nas je, ko smo brali njen članek o molitvi. Pozneje je bil pišec teh vrstic nekoč ž njo skupaj na neki prijateljski večerji. Ob tej priliki je spoznal v njej plemenito, izobraženo, globoko verno, a skromno damo, ki se je v pogovoru o verskih problemih razživela, da je bil večer prekratek. Zato nas je njena nepričakovana smrt pretresla. Gospodu soprogu naše sožalje, ker je izgubil tako dobrega angela varuha. Njej pa sladak počitek v tuji zemlji, dokler ji ga domača zemlja ne da.

Oddolžiti se ji hočejo.

Letos poteče 500 let, kar je bila osvoboditeljica Francije, sv. Ivana D'Arc, imenovana Devica Orleanska, sežgana na grmadi. Stoletja je trajalo, predno je bila njena čast rešena. Še dolgo potem, ko je postala žrtev grmade, so jo imeli za čarovnico. Danes se ji še bolj oddolžijo, hočejo njajo pred njenimi altarji. Da se ji še bolj oddolžijo, hočejo petstoletni spomin njene tragične smrti v plamenih slovesno proslaviti. V noči, ko je bil njen pepel vržen v reko Sano, bo na istem mestu spominska vigilija.

Eskadra malih ladij bo oddala častno salvo. Z velikimi narodnimi in cerkvenimi svečanostmi bodo simbolično ponazorili plamen grmade, ki jo je povžil. Deklice bodo trosile v reko rože, ki bodo predstavljale njen pepel. Ne najde vsaka krivica že na tem svetu takega zadoščanja, a če ne tu, bo sigurno tam vsaki zadoščeno do zadnjega vinarja.

Grem, da vidim Jezusa . . .

Tako je imel navado reči slavni francoski kipar Gabriel Pech, kadar je šel obiskat presv. Rešnje Telo. Zdaj ne hodi več. Februarja je umrl v nekem penzionatu pod vodstvom katoliških sester v Albi, svojem rojstnem mestu. A je bil čas, ko je on drugače govoril. V Parizu, kjer je prej bival, je bil strasten socialist, privrženec proslulega sovražnika cerkve, Jauresa. A njegova umetniška duša, v globini dovzetna za lepo in plemenito, ni našla miru v materialističnem socializmu. Ko je zapustil moderno Sodomo, Pariz, in se vrnil v svoje rojstno mesto, se je zglašil pri tamkajšnjem škofu Msgr. Cezernacu in ga prosil: "Obdržite me v svoji bližini, da bom vsaj umrl, kakor se spodobi." Škofu se je v sebi razdvojen umetnik smilil, zavzel se je zanj. Ker ni imel svojih ljudi, mu je dal na razpolago udobno mesto v penzionatu "Jezusovih hčera". Tam se je vrnil k veri. Poslej je pridno obiskoval Jezusa v tabernakelju. Kadar ga je kdo srečal, mu je zadovoljen dejal: "Grem, da vidim Jezusa in se malo po-

govorim z njim. Gotovo me bo razumel." Ko je zdaj Jezus prišel k njemu, je srečno sklenil svoje burno življenje.

Po čudnem naključju mučenec

Iz kitajskega misijona v Kianfu, provincije Kiangsi, poročajo sledeči čudni slučaj: Misijonar domačin, Rev. Pavel Cheng, se je moral skriti pred prodirajočimi komunisti. Preoblečen v navadnega delavca je našel zatočišče v koči svojega uslužbenca — čolnarja. Ko so banditi zvedeli, da je profesor v misijonski šoli, so ga iskali, da ga odvedejo s seboj in zahtevajo zanj mastno odkupnino. Ker ga niso dobili v njegovem domu, so stikali za njim okrog krščanskih družin. Tudi v kočjo imenovanega uslužbenca-čolnarja so pridrli in povedali, kaj nameravajo z njim. Ne bi ga bili dobili, da ni prav takrat stopila v kočjo čolnarjeva žena, ki je bila ves tisti čas odsotna. Nevede, kdo so neznan gosti, spoštljivo pozdravi misijonarja z običajnim naslovom Sen-fu, t. j. častiti ozir. sveti oče. Banditi so ga takoj zgrabili in vlekli s seboj. Osem dni pozneje so ga na grozen način umorili. Srce so mu izrezali iz telesa, razmesarjeno truplo pa vrgli na pokopališče katoliškega sirotišča.

Nova stigmatinka.

Stigmatini ozir. stigmatinke se imenujejo tisti, ki so prejeli Gospodove rane. Prvi, kolikor znano, je bil sv. Frančišek. Pozneje jih je bilo več. Zadnja najbolj znana je bila in je še Tereza

Neumann. Nedavno tega pa je v Neaplju umrla S. Marija Landl, pri kateri so šele po njeni smrti odkrili izrazite Gospodove rane. Ko je o tem zvedel tamkajšnji kardinal Ascalesi, se je najprej sam na svoje oči prepričal o dejstvu. Nato je sklical šestčlansko komisijo zdravniških izvedencev, naj slučaj natančno prouče. Kaj je komisija pronašla, zaenkrat ni znano. Umrla sestra je spadala med takozvane "monachae in casa", t. j. redovnice po hišah. To so sicer prave redovnice, z obljubami in posebno redovno obleko, a ne prebivajo skupaj po samostanih, temveč doma po družinah ali same zase. Povečini so tretjerednice. S. Marija je bila tretjerednica sv. Frančiška. Lep zgled in dela krščanske ljubezni so bila njen apostolat. Kot taka si je ob raznih epidemijah in drugih nesrečah pridobila velik ugled pri cerkvenih in državnih oblasteh, še bolj pa pri ljudstvu. Kardinali, škofje in člani kraljeve rodovine so jo obiskovali. Vojaki so se ji med vojno pisмено priporočali v molitev in se ji vrnivši s fronte hodili zahvaljevat. Med njimi je bil tudi vojvoda D'Aosta. Z ozirom na to bi sklepali, da so bile rane res božje odlikovanje. Vendar, dokler se pristojne oblasti in nepristranski veččaki ne izrazijo, tudi mi nečemo izreči nikake absolutne sodbe.

Dvoboj med lažjo in resnico.

Znana velepomembna okrožnica sedanjega sv. očeta o krščanski vzgoji mladine je bila predstavljena menda v vse jezike, ki jih katoličani govore in v milijonih izvodov razširjena med ljudstvo. Seveda to ni bilo všeč ecclesiae satanae, satanovi cerkvi, katere glava je svetovno framazonstvo. Da bi njen vpliv zmanjšali, ali če mogoče uničili, so ameriški framasoni škotskega obreda izdali proti njej svojo okrožnico z na-

slovom: "Resnica vas bo osvobodila." Zastonj so jo razposlali vsem članom udruženih lož, s pripombo, če jo še kdo drugi želi, naj se obrne na vrhovno vodstvo, ki mu bo rado postreglo. Seveda so počastili z njo tudi vse člane in uslužbenca ameriške vlade, še posebno radi tega, ker je bila po njih mnenju papeževa okrožnica naperjena proti ameriškim javnim šolam. Pri tem se spominjam, da so se nedavno tega jugoslovanski framasoni na svojem občnem zborovanju sprli, se naj li udinjajo francoski vodilni loži, ki je ateistična, brezbož-

Pevski zbor v Aurori, Minn., ustanovljen ob misijonu 1931.

na, ali ameriškim, ki so deistične, priznavajo Boga. Zagrebške lože so bile za priklopitev ameriškim ložam. A framasoni so framasoni. Proti krščanstvu in cerkvi so eni kot drugi.

Redovnica "up-to-date".

Prošlega 4. februarja je v Cincinnati, O., umrla usmiljena sestra S. Fidelis McCarthy v 65. letu svojega redovnega življenja. Bila je med prvimi usmiljenimi sestrami, ki so l. 1870 na zapadu započele svoje samaritansko delo. Štirideset let se je žrtvovala

po raznih bolnišnicah Colorade, nato pa v Ohio. Bila je ena izmed tistih, ki tudi v visoki starosti niso nikdar stari. Njih duh od zgoraj ožarjen je vedno mlad. Zna se prilagoditi modernim razmeram in strniti nova et vetera, staro in novo, v lepo harmonično celoto. Ko je radio nastopil svojo zmagoslavno pot po Ameriki, je S. Fidelis takoj uvidela, da lahko postane velik apostol resnice, če si ga bodo katoličani znali udinjati. In ko so res začeli s takozvano "katoliško uro", ga je takoj nabavila za svoj samostan. Rada je ob prostih urah sedela ob njem in poslušala, kako resnica snubi srca po hišah. Da bi mogel radio ta apostolat še na širši podlagi uspešneje vršiti, je pridobila sestre, da so vsak teden eno sv. obhajilo darovale za razvoj radio v službi resnice.

Vera pa taka . . .

Neki dober poznavatelj ameriških versko - cerkvenih razmer piše, da je med nami posebni razred vernikov, ki se trikrat na leto približajo angeljski mizi, a nobenkrat, da bi prejeli sv. obhajilo. Prvič pridejo na dan sv. Blaža, da prejmejo Blažev "žegen". Drugič pridejo pepelnično sredo, da se dajo pepeliti. Tretjič pa jih je videti pri angeljski mizi cvetno nedeljo, ko pridejo po palme. Drugače jih pa ni v cerkev, še manj pa k sv. zakramentu. Čuje se o drugem razredu vernikov, ki so samo trikrat v življenju v cerkvi. Prvič jih prineso, to je k sv. krstu. Drugič pridejo sami, namreč k poroki. Tretjič jih zopet prineso, da jih odneso v — grob. In še en podooben razred vernih lahko omenimo, takih, ki Boga ne poznajo, ali vsaj živijo kakor bi ga ne bilo, pač pa dobro poznajo sv. Krištofa, patrona avtomobilostov. Brez njegove svetinje v avtu si ne upajo na pot. Res: Vera pa taka!

Dekliški apostolat.

Res 2,200,000 ameriških katoliških otrok pohaja župnijske šole, kjer jih dobre, požrtvovavne sestre materinsko vzgajajo v strogo verskem duhu. A koliko več je še katoliških otrok, ki obiskujejo javne šole, v katerih za verouk ni mesta. Mnogo teh raste brez Boga. Iz malih modernih pagančkov rastejo veliki pagani, katerih bog je dolar. Cerkev ve, da so tudi ti njeni in božji, zato jih skuša na vse načine pritegniti v krog svojega apostolata. Vse-povsod po velikih mestih ustanavlja takozvana katehitična središča, kjer zbira take otroke, jih poučuje v katoliških resnicah in pripravlja za sv. zakramente. Tu imajo zlasti dekleta zelo hva-

ležno misijonsko polje, na katerem se tudi požrtvovavno udeležujejo. Pri rokah imam poročilo detroitske katehistovske lige, katere voditeljica je Miss Josephine Browson. V ligi je 146 učnih moči, ki oskrbujejo 29 katehističnih središč. Pretečeno leto je poučevala 3109 otrok javnih šol. Za prvo sv. obhajilo je pripravila 860 otrok. Štirinajstim je pomagala do milosti sv. krsta.

Moč organizacije.

Na Francoskem je nedeljski počitek postavno zajamčen. Toda krajevne oblasti se često malo brigajo za to postavbo in kar na svojo roko dovoljujejo različne izjeme. Tudi pariški prefekt je brez ozira na tozadevno postavbo

podpisal odredbo, da so prodajalne zadnje nedelje pred božičem, veliko nočjo in vsemi sveti, lahko odprte. Vrhovno vodstvo katoliških delavskih unij pa s to odredbo ni bilo zadovoljno in se je proti njej kot protipostavni pritožilo. A ni uspelo. Toda se ni dalo ugnati. Apeliralo je na najvišjo pristojno instanco, pri kateri je zmagalo. Prefekt je bil prisiljen svojo odredbo kot protipostavno preklicati. To je moč organizacije. Zato pa kulturno-bojne države tako pridno zatirajo in razpuščajo katoliške organizacije, da bi jim ne mešale kart, zavedajoč se svoje organizirane sile. Seve, duha se s pestjo ne da ukrotiti. Roka prej ali slej omahne. Resnica je večna.

IZ SLOVENSКИH NASELBIN

P. Odilo se je vrnil z misijonov v začetku meseca junija. Letos je imel misijone v sledečih naselbinah:

V OGLESBY, ILL. meseca januarja. Bil je to prvi slovenski misijon v naselbinah. Skoro vsi Slovenci so se ga udeležili. Poljska cerkev bi se bila skoro podrla, tako lep obisk je bil. Peli smo vse slovensko, celo za blagoslov, ker nismo imeli organista. Parkrat so nas prišli razveselit pevci iz sosednjega La Salla!

V SO. CHICAGI, ILL. je bil sv. misijon prvi postni teden. Novinar, ki se oglašava vedno v Amerikanskem Slovcu misli vedno na misijon in prav gotovo ga tudi drugi niso še pozabili. Saj nas spominja na misijon sv. misijonski križ pri glavnih vratih in pa pesem Angel Gospodov, ki se razlega vsako nedeljo po sveti maši iz polnih grl. Angleške govore za mladino je imel p. Benedikt.

Pri SV. ŠTEFANU V CHICAGI je bila resna nevarnost za cerkev. Skoro bi jo bili razrinili. Posebno lepo je bilo zjutraj ob petih pri sv. maši, ko je bilo vsaki dan kakih 200—300 moških pri sv. maši. Znano je, da imajo pri sv. Štefanu najboljši pevski cerkveni zbor, pa tudi ljudsko petje se je v Chicagi najboljšo obneslo. Je pač pelo vse. Stari Mr. Šinkovec se še zdaj hvali, da ga je bilo najbolj slišati, in da je celo hotel prekositi misijonarja. Za mladino je vodil 4 dnevni angleški misijon Father Oman iz Clevelanda. Pa je mladina hodila tudi k slovenskemu misijonu.

Na EVELETH, MINN. je bil sveti misijon cvetni teden. Žene iz Materinega

društva so poročale o evelethskem misijonu to-le:

"Slovenske žene na Evelethu se večkrat pogovarjamo, kako veliko božje delo je sv. misijon. Srčna hvala g. misijonarju in Bog naj ga blagoslovlja na vseh potih. Naši otroci so zdaj bolj pridni. Angel Gospodov popevajo vse-povsod. Otroci ga žvižgajo, ko gredo v šolo. V naših hišah v petek ne kuhamo več mesa. Veliko ljudi hodi zdaj k sveti maši, ko prej že leta in leta niso hodili. Pri nas rabimo večkrat sveti misijon. Zato pridite kmalu zopet k nam na Eveleth. Komaj čakamo, da bomo zopet slišali lepe misijonske pridige in navdušeno petje. Želimo Vam povsod veliko uspeha. Bog z Vami!"

V CLEVELANDU hoče naš misijonar prepevati Alelujo. Že drugo leto jo je zapel v Collinwoodu pri Fathru Hribarju.

V LITTLE FALLS, N. Y. gre p. Odilo vsako leto, da imajo ondotni Slovenci priliko opraviti velikonočno dolžnost. Letos se je to zgodilo tadej po Veliki noči. Slovenci so se lepo udeleževali pobožnosti. Lepo je donela slovenska pesem po mogočni irski cerkvi Matere božje.

V BRIDGEVILLE, PA. je bil sv. misijon od prve do druge nedelje po Veliki noči. Ob koncu sv. misijona je bilo ustanovljeno Materino društvo. Kakih 30 mater je pristopilo.

Iz AURORÉ, MINN. in iz BIWABIKKA poročajo o lepo uspelih misijonih:

"Obupani smo že bili, ko smo mislili na našo faro na Aurori in na Biwabiku.

Mislili smo, da bo vse skupaj propadlo. In res, cerkev na Aurori se že skoraj podira. Naš g. župnik Father Culligan so spoznali misijonarja p. Odila lansko jesen na misijonu na Gilbertu, Minn., pa so ga že takrat povabili za sveti misijon. Pred misijonom so naš gospod obiskali vsako hišo in so vse osebno povabili k pobožnostim. Uspeh se je poznal takoj pri otvoritvi sv. misijona, ko je bila cerkev polna. Cerkveni zbor se je že prej naučil nekaj misijonskih pesmi, ki jih je zapel takoj pri otvoritvi misijona. Ko smo začeli peti tudi po cerkvi, je bil uspeh sv. misijona zagotovljen. "Pesem, in posebno skupno ljudsko petje, je velikanska privlačna sila in največja pomoč dušnemu pastirju," je rekel misijonar p. Odilo. In res smo se o tem lahko prepričali. Vsako popoldne je imel misijonar pevsko vajo za otroke. In otroci so tako peli slovensko, kot bi bil ravnokar prišli iz Ljubljane. Otrok ni bilo mogoče noben večer obdržati doma. Pol ure pred pobožnostjo so bili že v cerkvi in nestrpno čakali, kdaj bo prišel misijonar pred oltar, da bodo lahko začeli peti. Otroci so bili veliki pomočniki misijonarjevi. Niso dali doma miru atu pa mami; oba sta morala vsaki dan dvakrat v cerkev k misijonu. In tudi k sv. spovedi sta morala oba: ata in mama. Prej niso dali otroci miru. Marsikateri oče je priznal: "Saj se nisem mogel ustavljeti, ko so me pa otroci tako prosili. In sram me je bilo, ko se me morali otroci učiti mesto bi jaz otroke učil." In tako jih je prav malo ostalo, ki bi se ne bili udeležili sv. misijona. Jako veličasten je bil sklep: slovesen blagoslov misijonskega križa, češčenje sv. križa, pa-pežev blagoslov, slovesna ponovitev

krstne obljube z gorečimi svečami. Posebno zadnje je bilo pretresljivo. Navzočih je bilo več tujih duhovnikov. Blagoslov z Najsvetejšim nam je podelil Rt. Rev. Msgr. Bilban z Gilberta. Gotovo je bil vesel tudi prejšnji priljubljeni aurorski župnik Father Jerše iz Tower-a, ko je videl tako lep uspeh sv. misijona.

Na Biwabik-u je cerkev precej večja kot na Aurori, pa je bilo toliko ljudi, da smo morali otroke spraviti prav pred oltar. Ganljivo je bilo videti misijonarja, ko je stal sredi nedolžnih otrok in razlagal vzvišene nauke Kristusove, ki je rekel: Pustite male k meni! Na Biwabiku je fara zelo mešana in zato smo imeli vsaki večer tudi angleško pridigo, ki jo je imel Father M. Štukelj iz Virginije. To je bila jako posrečena misel. Vsem je bilo ustreženo. V obeh cerkvah je bilo v 14. dneh obhajanih 1800 vernikov.

Na Aurori je bilo ustanovljeno Materino društvo pod posebnim varstvom sv. Ane. Pristopilo je v njega 59 žena in mater. Duhovni vodja društva bodo Rev. Štukelj. Po sv. misijonu je bilo krščenih 12 odrastlih slovenskih otrok med prvimi šestnajstim letom. Par dvajsetletnih je prejelo prvo sv. obhajilo. Eden najlepših

uspehov sv. misijona je tudi ta, da je bila teden po sv. misijonu sklicana farna seja, pri kateri so vsi enoglasno sklenili, da bodo popravili podirajočo se farno cerkev. Pri seji je bilo navzočih gotovo nad 100 slovenskih mož in žena. Niti ena beseda ni padla proti. Z delom se bo takoj začelo. Cerkev bo dobila nov "bejzment", nov fundament, in bo tudi na novo poslikana. Ko bo vse končano, bomo povabili škofa, da bo vse blagoslovil in da nam bo birmal naše otroke.

Kakor so nam povedali naš g. župnik, bomo imeli drugo leto angleški misijon na Aurori in na Biwabiku, čez dve leti pa zopet slovenskega. Father Odilo, ne bo pozabite nanj.

BUHL, MINN. Za binško smo imeli pri nas prvi slovenski misijon. Slovenec nas je tukaj komaj kakih 20 družin in vendar so nam naš gospod župnik preskrbeli za štiri dni slovenskega misijonarja p. Odila. Z veseljem in s hvaležnostjo se spominjamo lepih dni. Pri nas na Buhl je tudi kakih 50 hrvatskih družin, ki so se tudi pridno udeleževale sv. misijona.

Iz GREANEY, MINN. poročajo: Uspeh našega misijona koncem meseca ma-

ja je bil sijajen. Izvrstni, praktični govori, obilna udeležba, ljudsko petje pod vodstvom patra Odila, slovesni cerkveni obredi: vse to je dvigalo srca k Bogu. Za angleški del misijona, je odlično sodeloval častiti gospod Matt Stukel iz Virginije.

Na dekoracijski dan, 30. maja, smo ozaljšali grobe, jih zvečer razsvetlili ter opravili na njih slovesne molitve za rajne. Bil je krasen minnesotski večer: hladen, brez sapice vetra. Luči na grobeh so še pozno v noč molče, pa resno klicale mimo idočim: Glejte! Grob je sicer mejnik življenju, ni mu pa konec. Iz groba vstaja drugo, novo življenje, kakršnega z deli zaslužiš. In to drugo življenje v večno drži. Časa meje se v grobu nehajo.

Višek slovesnosti je bil ob sklepu, 31. maja. Prišla sta še msgr. Bilban z Gilberta in župnik Cieslewicz iz Virginije. Imeli smo svečano procesijo z Najsvetejšim pod milim nebom. Najsvetejše je nosil msgr. Bilban.

Ta misijon bo odmeval v dušah udeležencev dolgo vrsto let. Njega vidni uspehi bodo najlepša nagrada gospodoma misijonarjema in vsem, kateri so kakorkoli sodelovali.

Poročevalci.

VESTI IZ UREDNIŠTVA

V začetku julija praznujemo drugo obletnico veličastnega vseslovenskega katoliškega shoda v Lemontu. Kakor se je izrazil eden izmed odličnih slovenskih duhovnikov v Ameriki, je v njem dosegla ameriška Slovenija svoj zenit in njegovo mnenje je, da takega skupnega slavlja ameriški Slovenci ne bomo več doživeli. Naša želja bi bila, da bi kljub temu še vseeno kedaj praznovali take ali celo večje vseslovenske proslave.

Radi nove maše našega ameriškega novomašnika P. Avguščina je bilo preloženo Baragovo slavje v Ljubljani. Vršilo se bo 19. julija, nova maša pa bo 12. — Nad vse veličastno so praznovali štiridesetletnico slovenske fare v Jolietu. Pri slovesni sv. maši je bil zraven mnogih slovenskih in drugih duhovnikov navzoč tudi pomožni škof chicaški, Most Rev. Bernard Sheil. Slavnostni govor je imel prof. Dr. Seliškar iz St. Paula, Minn. — V New Yorku so v juniju praznovali petnajsetnico svoje fare. Želimo jim, da bi krepki in navdušeni obhajali še mnogo

lepih in pomenljivih jubilejev. — Prvi semester prih. šolskega leto bo na Columbia univerzi v New Yorku tečaj za slovenski jezik in literaturo. — Dr. Julij Klein, pomožni trgovinski tajnik je v nedeljo 7. junija predaval na radio o Jugoslaviji kot deželi bodočnosti. Predavanje so mogli slišati po celi Ameriki. To predavanje je gotovo bilo velikega pomena in obenem častno za našo domovino. — Na Francoskem so slovesno proslavili petstoletnico tragične smrti Device Orleanske. Slavnosti se je kot papežev delegat udeležil angleški kardinal Bourne, ki je v zadošččenje za čin angleške vojske vrgel šopek cvetlic v reko Seine, kamor so pred petsto leti vrgli prah junakinje. — Father Gnidovec je prevzel slovensko župnijo v Rock Springsu, Wyo. — Po raznih naselbinah so imeli večje ali manjše število slovenskih graduantov na višjih šolah. — Father Valentin Schiffrer je praznoval 25 letnico mašništva.

NOVE KNJIGE. Kakor nalašč za ameriške Slovence je nova zbirka Zorma-

novih poezij "Pota ljubezni", ki je izšla v Clevelandu. V njej se nam Mr. Ivan Zorman pred vsem predstavi kot pravega pesnika-preroka ameriških Slovencev. Izseljencem je povedal v pesniški obliki prav isto, kar sami od časa do časa čutijo, a ne morejo vsega tako živo izraziti. S prebiranjem zadnje zbirke si bodo nekako oddahnili in se pri marsikateri pesmi zadovoljivo ustavili. Med odseki v zbirki so lepi in značilni lesorei Božidarja Jakaca. Knjiga se naroča pri pesniku: 6820 Edna Ave., Cleveland, Ohio in stane \$1.50. — V New Yorku sta dr. B. Angielinovič in Ivan Mladineo sestavila kratak, a zelo kritičen pregled stanja ameriških Jugoslovancev ter ga ravnokar izdala pod imenom "Jugoslovenski almanak". Delo stane 50c ter je vsega priporočila vredno.

V starem kraju je izšlo nadaljevanje Knjige postave, četrta in peta božja zapoved. Toplo priporočamo. Naroča se pri Prodajalni Ničman ter stane 22 din, po pošti 1.50 din več.

VSEBINA JULIJSKE ŠTEVILKE:

Ob prazniku slov. apostolov (Rev. S. G.)	str. 193-194	Stric Pavle (Marin Miha)	str. 209-211
Sedemstoletnica sv. Antona Padov. (P. Hugo)	str. 194-195	Glasovi od Marije Pomagaj (P. Hugo)	str. 212-215
Zdoma! (črtica — Marin Miha)	str. 196, 206	Darovi in drugo (P. Benedikt)	str. 215
Baragova pisma (P. Hugo)	str. 197-198	Naši mladini:	
Pismo iz Bengalije (St. Podržaj)	str. 198-199	Christianization of the Slovenes (Fr. L.)	p. 216-218
Minnetonka (P. Bernard)	str. 200-203	Pagan (La Sallita)	p. 218-219
Velika skrivnost (P. Odilo)	str. 203-204	Legends of St. Francis (Ks. Meško—Albina Wahčič)	p. 219
Bi ti katoličan nam bodi ponos (Rev. J. Filipič)	str. 205-206	Pisma	p. 220
Sestram v Gospodovi službi:		Doma in po svetu (P. Hugo)	str. 221-223
Z grička Asizij	str. 207	Iz slovenskih naselbin	str. 223-224
Uporaba mes. listkov (Uršulinka)	str. 207-209	Vesti iz uredništva (P. S.)	str. 224